

CUBA NYTT

Kr. 50,- Nr. 2 - 2018 - Juli



Utgiver: CUBAFORENINGEN I NORGE
www.cubaforeningen.no



CUBASENTERET

er stedet om du ønsker

OPPLYSNINGER I
FORBINDELSE MED CUBA

- om feriemål (herlige badestrender, dykking, surfing, fisking, fjellvandring m.m.)
- som «base» for andre reisemål i Karibia eller Mellom-Amerika
- for studier (spansk, musikk, kultur m.m. universitet, høyskole)
- for forretningsreise, konferanser, seminarer m.m.
- for helseturisme
- for temareiser
- for abonnement på cubanske tidskrifter
- for den årlige arbeids- og studiebrigaden
- for solidaritetsarbeid, hjelpeprosjekter m.m.
- om Cubaforeningen i Norge
- og generelle opplysninger

**Her kan du også få kjøpt
cubansk litteratur, plakater m.m.**

Cubaforeningen i Norge

Grønland 12,

0188 Oslo

www.cubaforeningen.no

cubaforeningen@gmail.com

Kto. 7874 06 88315

Humanitær hjelp: Kto. 0540 07 42776

Redaktør/kontakt:

E-post: teenger2@online.no

Telefon: 41 60 42 87

Enkelt å reise til Cuba

Cubas Ambassade

Oscar de los Reyes Ramos

Oscarsgate 78 B, 1. etg., 0244 Oslo

tlf. 2308 3260 faks: 2308 3261 e-post: enoruega@online.no

www.embacuba.no/consulado

Turistvisum

Som turist trenger du et turistvisum.

**Send på mail til
teenger2@online.no
eller post**

**Terje Enger, Grimesvingen 7,
2866 Enger:**

- **Adresse og telefonnummer**

- **Kopi av relevante sider i passet
(passnr. og navn)**

**Faktura på kr. 475,- vil bli tilsendt.
Du kan overføre pengene til
bankkonto 0539 59 97426
(Cubaforeningen)**

**Merk betalingen med hvem den
er for.**

Bemerk:

**Du kan søke om visum ved direkte
henvendelse til Cubas ambassade
(adr., tlf. og faks: se ovenfor).**

**Åpningstider fra kl. 09.00 til 12.00,
mandag - torsdag.**

Juli og august stengt.

Kontakt Cubaforeningen

www.cubaforeningen.no

cubaforeningen@gmail.com

Visum sendes pr. post

*Gjelder for forretningsreisende,
journalister, studenter, folk med
familie i Cuba og andre som ikke
reiser som turister.*

1. Innledning av prosedyren:
 - send faks til eller brev til Cubas ambassade (se over for adresse)
 - kopi av relevante sider i passet (passnr. og navn)
 - navn på dem du ønsker å besøke
 - dato og varighet for besøket
2. Fyll ut visumformularet du mottar fra ambassaden, og vedlegg et passfoto. Dette formularet må du sende i posten, og på forhånd på faks.
3. Om du ønsker visumet tilsendt med post, sender du passet ditt rekommandert sammen med søknadsskjemaet du fikk fra ambassaden og kopi av betaling for visumet. I tillegg må du vedlegge frankert konvolutt (rekommandert) for tilbakesending når du får visum.
4. Visumsøknad må gjøres 30 dager på forhånd.

Kostnaden ved visum vil bli opplyst av konsulatet. Betalingen for dette gjøres til bankkonto 7058 05 79556 eller med bankremisse. Bestill søknadsskjema ved å sende adressert og frankert svarkonvolutt, og du får skjema tilsendt (se over for adresse).

Innhold

Presidenten vil forsvare den sosialistiske revolusjonen.....	3	Intervju med en jubilerende general	16
«Aquí estamos y estaremos, libres, soberanos e independientes»	4	Lula i fengsel: Rapport fra vennen Leonardo	17
Er Caritas USAs agent i Venezuela?	5	USAs støtte til Honduras forfalskede valg	18
Cuba etter Castro	6	er å forråde demokratiet.....	18
USAs plan for regimeskifte i Venezuela	8	Cubahilsner fra medlemmet Per Askø	19
Trump stiller 20 millioner dollar for regimeskifte på Cuba.....	10	Colombiansk politisk fange i USA:	
Dette er Cuba	11	Simon Trinidad holdes i høysikkerhets fengsel	20
Sanksjoner tar liv	11	Amnesty Internationals Cuba rapport.....	21
Falske nyheter er USAs våpen.....	12	Et sørgelig og inkonsekvent toppmøte i Americas	22
Hva som vil skje Cuba og Latin-Amerika i 2018	13	Colombias medlemskap i NATO truer freden og integrasjonen	25
USA forlater FNs menneskerettsråd	14	i Latin Amerika og Karibien	25
USAs troverdighetskrise	15	Cubas parlament har 53 % kvinnelige representanter	26
Diktspalten	16	Arbeids- og studiebrigade til Cuba	26

I redaksjonen:

Horacio Farinas C.
Terje Enger

Layout og trykk:

Welten Design AS
IT Grafisk AS

Vi som er glad i Cuba har et stort behov for å forstå dynamikken i all politikk som foregår og utøves i hele Latin-Amerika. Etter min mening går det feil vei, og den største skylda har USA. Det går ikke så bra for USA heller, og som vanlig vil de prøve å hente ut differansen fra Latin-Amerikas naturlige og menneskelige ressurser. I dette nummeret viser vi groteske handlinger fra Honduras hvor det er livsfarlig i det hele tatt å ha en mening og valg og embeter er handelsvare i et korrupt marked.

Les hvordan generalsekretæren i OAS underslår midler fra misjonen i Honduras, manipulerer innkalling så toppmøtet i Americas ekskluderer Venezuela og Cuba så deres synspunkter ikke kommer fram, bare de på forhånd USA godkjente.

Hvorfor har ingen norske medier meldt oss at Colombia er blitt "Global partner" i NATO? Det er ikke noe lite spørsmål når vi vet at Colombia er en sterk militærmakt i lomma på USA. Og hvorfor kommer det nå da Latin-Amerikas største og best trente geriljastyrke FARC er avvæpnet? Ble de, og vi andre, lurt av fredsprisvinneren?



Det viktigste vi publiserer denne gangen er også det farligste for utviklingen i hele regionen, og hvis hele planen blir iverksatt er det større fare for spredning så hele Latin-Amerika kan bli satt i brann. Denne planen er et Pentagon dokument bestilt av USAs regjering. Det er en djevelsk plan som har nøye beskrevet opptrappingspunkter og det handler om hvordan man skal fjerne Venezuelas regjering fra makten og innsette et USA vennlig marionett-regime.

Dagsavisen har til enkelte av våre medlemmers forvillelse, med feil fokus hatt fyldig beskrivelse og analyse av Venezuela. Derfor tilbød jeg dem denne planen som kronikk. Jeg fikk svar om at den var for lang og beskjed om max antall tegn for en kronikk. Det er rimelig så jeg svarte at jeg var villig til å forkorte ned til max tegn. Det ble ikke besvart så jeg må trekke den konklusjonen at Dagsavisen ikke er interessert i å korrigere egne fordommer.

Men det er jo hyggelig stoff også. Cuba greier seg, og vil alltid gjøre det. Det er et resultat av revolusjonens mål og metoder, og ikke noe en gjeng med mye penger og store medier kan manipulere bort.

Cubaforeningen og Cuba Nytt vil anstrenge seg og bruke ressurser på å holde folk, og ikke minst medlemmer orientert til enhver tid.

Du som leser dette kan også bidra, f. eks. med å verve abonnenter til bladet, (200.-/år) sende noen kroner til kontoer som du finner i bladet, verve medlemmer (cubaforeningen@gmail.com) delta på brigader og reiser etc.

Hvis du har meninger så send meg noen ord, kanskje jeg trykker dem.

God lesning og god sommer

Terje Enger

Presidenten vil forsvare den sosialistiske revolusjonen

Cubas nye president, Miguel Diaz-Canel, startet sitt embete 19. april med et løfte om å forsvare Cubas sosialistiske revolusjon og sa at den nye perioden ville bli karakterisert ved "modernisering av økonomien og den sosiale modellen."

"Mandatet gitt meg av folket til dette huset er å gi kontinuitet til den Cubanske revolusjonen i en vanskelig historisk tid," Det var hva Diaz-Canel, 57, fortalte landets Nasjonalforsamling i sin første tale som president.

Avtroppende president, Raul Castro, leverte en tale hvor han kritiserte USAs utenriks- handel og immigrasjonspolitikken under President Trump.

"Siden den nåværende presidenten inntok embetet, hard et vært en villet reversering i forholdet mellom Cuba og USA, og en aggressiv og truende tone fortsetter," sa han.

Fra TeleSur, Terje Enger



«Aquí estamos y estaremos, libres, soberanos e independientes»

«Her er vi og vil være frie, suverene og uavhengige,» sa President Raúl Castro Ruz på årets siste samling i Cubas Nasjonalforsamling og lovgivende forsamling, gjengitt i hovedavisa «Granma» 22. 12. 2017



Det var også Raúl Castros siste års-slutt i Nasjonalforsamlingen, som han forkynte for fem år siden. Det er duket ikke bare for nyvalg, men også for generasjonsskifte. Første visepresident er Miguel Díaz Canel Bermúdez som var utpekt for fem år siden og helt tydelig har gått i presidentskole. Han har vært med lenge, først i siste periode hyppig i mediene, og uforskammet ung med sine 58 år.



Da Raúl Castro overtok som president for over ti år siden, utpekte han seks visepresidenter til hjelp for å utføre presidentens oppgaver. De som har fulgt de cubanske mediene i disse årene, kan bevitne at de har blitt sysselsatt ved statsbesøk, besøk av faglig politiske delegasjoner fra hele verden, representasjon i utlandet og mottatt nye diplomaters akkreditiver. Cuba er i vinden.

José Ramón Machado Ventura er annen visepresident og annen sekretær i sentralkomiteen og har bl.a. fulgt opp fornyelsen og effektiviseringen av sukkerindustrien. Han er meget frittalende og kritisk til sukkersentralene som ikke klarer å fylle produksjonsmålene. Det forkynner han i klar tale på Cubavisión, Den cubanske dagsrevyen. José Ramón Machado Ventura var utdannet lege og er en av de gamle gutta.

José Ramón Fernández er fortsatt president i Den olympiske komité og en av de gamle gutta, men med en helt annen bakgrunn, han var nemlig officer i Batistas hær. Han så USA-styrets uholdbare behandling av land og folk og ble revolusjonens mann. Jeg hadde den glede av å høre ham på Den olympiske skolen i 1997 å snakke om Cuba og Scandinavia til den norske brigaden. Han fortalte om Sveriges betydning og hjelp til Cuba i de tidlige årene av revolusjonen tilsvarte nok til en halv million barn i skolen. Han var undervisningsminister på Cuba, mens Olof Palme var tilsvarende i Tage Erlanders regjering. Hele tre ganger trakk han fram Sverige i sitt foredrag. Norge ble aldri nevnt. Olof Palme var på statsbesøk på Cuba i 1975.

Siden bunnåret 1995 har Cuba vært i jevn framgang på alle fronter. Under Raúl Castro har framgangen fortsatt. Raúl har møtt en begeistring fra politiske ledere i Karibia og Latin-Amerika, hvor Cuba har blitt den store inspirasjonskilden. Fidel Castro oppnådde gudestatus allerede i levende live, og guder er det vanskelig å nærme seg. Med Raúl Castro med glimt i øyet kommer begeistringen for Cuba fram fra Japan under USA-okkupasjon til de mest «opprørske» NATO-kaninene. Sammenlignet med andre stater i Amerika: Mexico, Honduras, San Salvador, Guatemala, Den dominikanske republikken, Haiti, Colombia, Chile og Operasjon Condor-landene med hundretusener drept og millioner av mennesker utsatt for terror dominert av USA. Uten å gå i detalj er Guatemala fortsatt i dyp fattigdom og kriminalitet uten noen framtid med USA på bakrommet, slik kan vi fortsette.

Cuba har kjempet i 59 år mot USA-blokaden og terroren fra sin store nabo i nord med 3500 personer myrdet og over 2000 skadet for livet og store økonomiske omkostninger og hindringer i sin utvikling som selvstendig nasjon. Sammenlignet med sine naboer i regionen som har vært under USAs hæl, har de vunnet. Ingen ting for et land og en nasjon kan måle seg med frihet, suverenitet og uavhengighet som President Raúl Castro uttrykker det på fallrepet, og som Den Cubanske Revolusjonen har bevist.

H. Boye Svendsen

Er Caritas USAs agent i Venezuela?

(Tidligere publisert i Klassekampen)

Fungerende generalsekretær i Caritas Norge har vært så heldig å få inn en kronikk i Klassekampen. Det er selsom lesning med tanke på at Caritas er en NGO (ikke-statlig organisasjon) og derfor passer perfekt til USAs strategi for undergraving av Maduros regime, det vil si Venezuelas lovlig valgte regjering.

Generalsekretærens beskrivelser og analyse av status i Venezuela er ganske nøyaktig likt det opposisjonen og USA hevder og som de styrer mot et regimeskifte i landet. Metoden er ganske effektiv men utrolig grusom. Alle kontrollerbare forhold og hendelser forsterkes gjennom media og forklares med myndighetenes udueligighet eller onde vilje. Det er ganske enkelt i et land med 100 private TV kanaler og én uavhengig og felles for Syd-Amerika, Telesur. Oligarkene har lett spill i sine manipulasjoner og de vil samarbeide nært med USA. Helst ikke i form av diktatorer i generalsuniformer, men de vil diktere Venezuela om nødvendig.

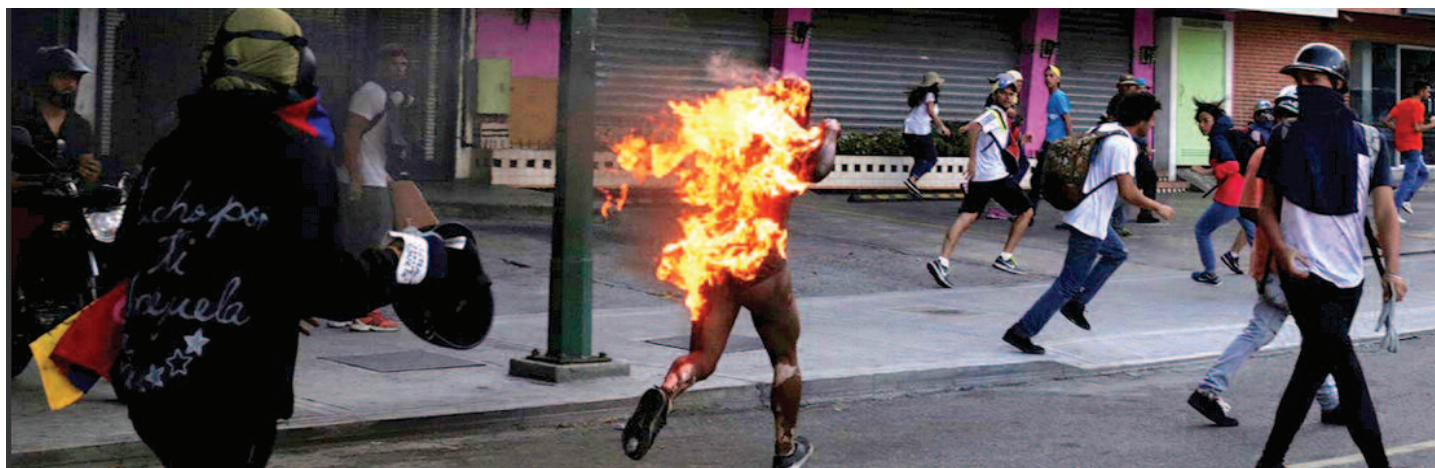
I tillegg til denne kategorien oppretter og motiverer opposisjonen gjenger som angriper uskyldige mennesker på gater og streder som f. eks. det som hendte med Carlos Eduardo Ramirez som gikk ut torsdag 18. mai, for å se etter en jobb. Klokka tre på ettermiddagen gikk han gjennom en av gatene nær Altamira Metro stasjon, i Caracas, da en gruppe på ca 20 maskerte motstandere av regjeringen anropte ham. De begynte umiddelbart å slå ham med stokker og steiner. En hadde en pistol. Drep ham! Drep ham! Denne Chavistaen må dø! Ropte de. Carlos Ramirez ropte: Jeg er ikke Chavista! Hvorfor vil dere drepe meg? La meg leve, jeg vil besøke min datter! De maskerte mennene helte bensin over ham og tente på. Han begynte å hoppe, løpe, rope og kaste seg på bakken for å stille flammene, Distriktpolitiet i Chacao (distriktet er under opposisjonens kontroll) gjorde ingenting for å hjelpe ham. Bare brannmennene hjalp. Carlos var den første person som de fredselskende Venezuelanske opprørerne satte fyr på for å være Chavista. Heldigvis overlevde han så han kunne fortelle sin historie. Men det kunne ikke, Orlando José Figueras, som ble 21 år. 20 mai i Altamira, ble han brutalt mishandlet, stukket ned og brent av disse lærlingene av IS for å være en tyv og Madurista. Han overlevde ikke. Siden da har den Bolivarianske Revolusjonens fiender fortsatt å brenne mennesker fordi de er Chavistas, som om det skulle være en forbrytelse. Fanatikerne satte på kort tid fyr på 19 personer, Majoriteten av dem svarte, fattige eller offentlig ansatte.

Er "den tvilsomme æren av å være verdens mest voldelige by" regjeringens "ære" eller opposisjonens? "De hardest rammede er barna som Hugo Chavez skulle løfte ut av fattigdommen" sier Caritas Norge, men hopper elegant over det faktum at Chavez ble gjenvalgt 14 ganger av nettopp disse barnas foreldre.

Hvorfor retter Caritas skytset mot Venezuelas regjering når landet har en USA støttet overklasse som ikke mangler noenting? Disse folkene saboterer økonomi og fordeling i sitt eget land mens de drar på hyp-pige "Harryturer" til Miami. De har tilgang til dollar fra forretningsvirksomhet, støtte fra utlandet og korrupsjon. De korruperte er vel ikke de fattige eller regjeringen? De er jo taperne på det. USAs FN ambasadør Nikki Haley har i Sikkerhetsrådet truet Venezuela med at de "kommer til å gå i samme retning som Syria og andre hvis myndighetene ikke respekterer menneskerettighetene til sitt folk" Samtidig bruker USA millioner dollar og virkningsfulle sanksjoner for å hindre at folk får dekket sine basisretter som mat, helse, bolig, omsorg og sikkerhet. 49 millioner bare til NGOer av Caritas type på 9 år. President Trump på sin side truer med å strupe bistanden til land han ikke liker. Sett fra Venezuelas regjering ville jo det være en gavepakke med tanke på at USAID er en CIA operasjon hvis mål er å skape fargerevolusjoner.

Det er sant at Venezuela er i en veldig vanskelig situasjon, noe som skyldes både egne feil, oljeprisen og søramerikanske konjunkturer. De har nok å slite med og vil greie å reise seg igjen, som Hugo Chavez gjorde det. Han bygget samfunnet nedenfra og mange vil huske det. F. eks. var kommunevalget 10. desember 2017 en bekreftelse på det, og tilsvarende sjokk for vestlige medier som har en hang til å bruke bare faste kilder. Det forente sosialistiske partiet PSUV, (Maduros parti) vant 327 av 335 kommuner. (Telesur) Valgoppslutningen var riktignok bare 47.2 % men lokalvalg mobiliserer dårligere i de fleste land. I moderne språkbruk må det være rimelig å si at Chavistene knuste opposisjonen, og selv i Caracas som Caritas generalsekretær rapporterer fra vant PSUVs kandidat Erika Farias Peña med 65 % av stemmene. Hun ble dermed hovedstadens aller første kvinnelige ordfører. Det rimer dårlig med Caritas analyse av hvem som har sviktet folket.

*Terje Enger
SV medlem*



Cuba etter Castro

Av Vegard Bye



Fra og med den 19. april vil Cuba for første gang på 59 år ha en stats- og regjeringssjef som ikke heter Castro. Etter alt å dømme vil han hete Miguel Díaz-Canel. Denne dagen skal den nyvalgte cubanske Nasjonal-forsamlingen, som selv er indirekte valgt, velge ny President og nytt Consejo del Estado, det parlamentariske organet som forvalter landets lovgivende makt mellom de to årlige sesjonene i Nasjonalforsamlingen. Etter forslag fra den nye presidenten utnevnes også et nytt Ministerråd, det vi vil kalle en regjering.

Den nye presidenten kombinerer altså to roller som stats- og regjeringssjef, og i tillegg som de facto leder for lovgivningsmyndighet. Så lenge Fidel og Raúl Castro bekledde alle disse funksjonene var det ingen tvil om hvem som var sjef på Cuba. Det er slett ikke så sikkert i den nye situasjonen vi får nå.

Dette presidentskiftet innebærer tre historiske endringer: et generasjonsskifte, at landet får en sivil president, og at det oppstår et skille – i første omgang for tre år – mellom stats- og parti-ledelse. Raúl Castro og resten av partiledelsen er nemlig valgt fram til neste partikongress i 2021. Díaz-Canel er ikke en gang nummer to i partiet. Den posisjonen innehas av snart 88 år gamle José Ramón Machado Ventura, av de fleste ansett som selve reformbremsen i landet.

Det cubanske generasjonsskiftet er blitt utsatt og utsatt så lenge at det nå er et spørsmål hvor mange av de sittende lederne som vil leve lenge nok til å avslutte sine funksjoner. Fram til presidentskiftet består den cubanske ledelsen i hovedsak av et dusin gamle menn på mellom 75 og nesten 90 år som kombinerer utøvende og lovgivende makt, makt over kommunistpartiet og over de væpnede styrkene, altså en total overlapping av maktfunksjoner. Bare tre av dem er født etter revolusjonen i 1959, blant dem Díaz-Canel. Det var forventet at den siste partikongressen for to år siden ville foreta det store generasjonsskiftet. Så skjedde ikke.

En av de historiske endringene Raúl Castro har foreslått er å sette grenser for hvor lenge de politiske lederne både i parti og stat kan sitte (to perioder à 5 år), og hvor gamle de kan være når de velges (60 år, med 70 år som "pensjonsalder"). Problemet er at han aldri rakk å få nedfelt dette i konstitusjonell reform. Om denne regelen hadde blitt fulgt av Partikongressen i 2016, ville 7 av de 17 Politbyrå-medlemmene som ble valgt ha vært diskvalifisert. Det er foreløpig helt uklart hvor mange av gamlingene som blir skiftet ut av statsledelsen nå i april, og det kan bli veldig viktig for hvor stort maktgrunnlag Díaz-Canel får. Men uansett blir de sittende i partiledelsen i tre år til. Det kan altså oppstå en slags dobbeltmakt-situasjon, der presidentens makt er mer formell enn reell.

En av de viktigste begrensningene i Díaz-Canels makt er at han ikke vil ha den reelle kontrollen over de væpnede styrkene, Cubas desiderte sterkeste institusjon. Ifølge den cubanske konstitusjonen er det riktignok landets president som også er øverstkommanderende. Men den konstitusjonen ble laget på et tidspunkt da all makt var samlet i Castro-brødrenes hender. Det er to forbehold for den nye presidentens evne til å styre de militære. For det første er det så at Partiet formelt står over alle andre maktorganer, og der er han altså ikke sjef. For det andre er det et stort spørsmål hvilken reell autoritet han som sivilist vil ha over generalene, både de gamle geriljalederne som fortsatt utgjør øverste militære ledelse og de som kommer etter, de fleste av dem med kamperfaring fra Angola. Díaz-Canel har riktignok hatt en løytnants-grad, han tjenestegjorde som politisk kommisær for den militærbrigaden som var i Nicaragua på åtti-tallet, og han har som partileder i to provinser jobbet tett sammen med flere av neste generasjons militær-ledere. Men han kommer ikke fra landets militære rekker, og dermed hviler et stort spørsmål over hans myndighet til å gi ordre.

Helt avgjørende i dette spørsmålet vil etter alt å dømme Raúl Castros fortsatte rolle være. Han har under Fidels overoppsyn ledet det cubanske militæret sammenhengende siden revolusjonen, han har fornyet den militære institusjonen og sikret dens posisjon i samfunnet og ikke minst

i økonomien, og han har fortsatt en ubestridt lederposisjon der. Slik vil det være så lenge han er partileder fram til 2021, om helsa holder. Det faktum at Díaz-Canel ble utvalgt av Raúl som Cubas nye leder, og at tillitsforholdet dem i mellom ser ut til å være veldig sterkt, er også den sikreste garantien for at Díaz-Canel kan føle seg rimelig trygg i sin nye posisjon i løpet av disse tre overgangsåra. Hva som skjer deretter er høyst usikkert. Men dette innebærer også en alvorlig begrensning på det manøvreringsrommet den nye statsledelsen vil ha i forhold til gerilja-generasjonen. Som enkelte observatører har påpekt: dette vil være et transactional og ikke et transformativt lederskap i MacGregor Burns terminologi, i betydningen at vi i første omgang neppe kan forvente de store endringene i forhold status quo på Cuba.



Hvem er så Cubas neste president? Miguel Díaz Canel er født i 1960, elektroingenør av utdanning, men politiker av yrke hele sitt voksne liv. Han har klatret jevnt og trutt fra sekretær for ungdomspartiet i sin hjemprovins Villa Clara, til den mektige stillingen som partisekretær både der og i Holguín-provinsen, inntil han ble hentet til Havanna som minister for høyere utdanning (inkludert forskning). I 2013 ble han utnevnt til første visepresident, altså Raúls stedfortredende stats- og regjeringssjef, og han har de siste fem år vært ansett som hans sannsynlige etterfølger. Díaz-Canel ble lenge ansett som relativt politisk liberal, og en beskytter for betydelig akademisk og politisk toleranse. Etterhvert som han har nærmet seg landets lederstilling har han vist stadig mer kompromissløshet overfor kritikere, enten de er åpne dissenter eller ønsker mer dialog innenfor systemet. Om dette uttrykker hans egne ideologiske ståsted eller om det er noe han føler seg presset til for å beholde støtten fra de konservative som nå har hegemoniet i partiet, er det ingen som kan si sikkert. Det cubanske lederskapet er kanskje det mest innadvendte og ugjennomsiktige i noe land, og det er bare gjetteri hvilken framtidig kurs Díaz-Canel og den nye generasjonen av ledere vil stake opp.

Det som er helt sikkert er at den revolusjonsledelsen som nå i hvert fall delvis trer tilbake, etterlater seg et land i en dyp krise. Raúl kom aldri i mål med de reformene han satte i gang for å fjerne landet fra revolusjonens undergang, som han selv uttrykte det for ti år siden. Den cubanske staten, som på mange måter var en velferdsstat riktignok sterkt subsidiert av Sovjet-Unionen, er i dag ute av stand til å brødfø egen befolkning. 70% av maten må importeres. En statslønn dekker kanskje en fjerdepart av en families grunnleggende overlevelsesbehov.

Resten må skaffes ved å jobbe privat og ofte illegalt, stjele fra staten eller gjennom korrupsjon, om en ikke er så heldig å ha en bror eller onkel i utlandet som sender penger. Politisk står den nye generasjonen med svært begrenset legitimitet, både fordi folk flest ikke ser noen løsning på sine økonomiske problemer, og fordi de knapt kjenner de nye lederne. I skrikende kontrast til den super-karismatiske Fidel og hans lillebror Raúl som også nøt godt av revolusjonens legitimitet hos store deler av det cubanske folk, har Díaz-Canel veiket helt unna å stå åpent fram som Cubas neste leder. For cubanere flest er han en grå apparatsjef, en kjedelig taler, en mann uten visjoner for å løse Cubas enorme utfordringer. Sannsynligvis har han ikke selv peiling på hvor han skal begynne for å gi yngre cubanere tro på framtida.

I denne situasjonen ligger paradoksalt nok kanskje også hans største mulighet til å bli noe annet enn en transactional leder, en overgangsfigur: Business as usual er rett og slett ingen opsjon for Cuba. Statsøkonomien er ikke liv laga. Det må gis mer spillerom for private entreprenører som alt står for minst en femtepart av verdiskapningen i landet, men som trakasseres på alle bauer og kanter om de prøver å investere og skape helt nødvendige nye arbeidsplasser. Det som har holdt de gamle lederne tilbake fra å føre de økonomiske reformene lenger i retning av Kina og Vietnam, har ganske sikkert vært redselen for også å miste den politiske kontrollen. Og med rette: det er lite som tyder på at de vil lykkes med å beholde all politisk makt om de går til en så gjennomgripende markedsreform som sine asiatiske forbilder. Det at reformene har blitt holdt tilbake så lenge kan selvfølgelig skape en ketchupflaske-effekt, der det ikke lenger blir mulig å unngå at endringene kommer ut av kontroll. Men da vil det være et stort spørsmål om Díaz-Canel har nødvendig autoritet til å styre landet.

Som alltid for Cuba, er forholdet til USA skjebnetungt. Presidentene Obama og Castro kom langt i å normalisere dette gamle fiendeforholdet – så langt at de mest konservative cubanske ledere begynte å bli redd for at de ville miste kontrollen. De slo derfor inn igjen på den gamle anti-imperialistiske retorikken før Obama forlot Det hvite hus. Så fikk de altså i stedet en ny amerikansk president som også finner seg best til rette med tilsvarende retorikk den andre veien. Tilnærmingen er igjen skrudd langt tilbake, selv om Trumps mer isolasjonistiske politikk ikke tilsier en så aktiv intervensjon som f.eks. George Bush sto for. Trumps Cuba-politikk er stort sett styrt av hensynet til de revansjistiske cubansk-amerikanerne i Florida. Men om han tar seg bryet med å analysere hvordan han best kan vinne denne avgjørende staten ved neste valg, vil han se at han antakeligvis har flere cubanske-amerikanske stemmer å hente på å gjenoppta Obamas dialog. Det lå an til å kunne bli et interessant møte mellom Trump og Castro – eller kanskje Díaz-Canel – når de etter alt å dømme møtes på et all-amerikansk toppmøte i Lima bare ei knapp uke før presidentskiftet på Cuba. En kunne ha tenkt seg at en Trump som er villig til å forhandle med den nordkoreanske "Rocket Man", også kunne finne på å ta den nye generasjonen av cubanske ledere i hånda. Men så utnevnte han den ekstreme hauen John Bolton til Sikkerhetsrådgiver. Da Bolton var FN-ambassadør for Bush kom han med ville påstander om at Cuba produserte kjemiske våpen, i en dårlig skjult forberedelse på å gjøre med Castro som med Saddam Hussein. Med de folkene Trump nå omgir seg med, er det lite håp om forsoning mellom Cuba og USA.



Vegard Bye (Foto: Scanteam)

USAs plan for regimeskifte i Venezuela

Av Stella Calloni 9. mai 2018. Oversatt og bearbeidet av Terje Enger



Uansett hvilket av de korporative partiene som har makten i USA så vil Pentagon fortsette sine planer og strategier for verdensherredømme fra Midtøsten til den koreanske halvøya, til Afrika og Latin-Amerika. Her er en analyse av et internt dokument i Pentagon av Stella Calloni, som beskriver en helt reell situasjon og plan som skal utføres av Southern Command for å kaste ut den demokratisk valgte Venezuelanske regjeringen.

USA og deres partnere forbereder i stillhet en brutal "Plan for å avslutte diktaturet i Venezuela": Dette, kalt "Mesterstykket", som allerede er underveis og hvis første del vil komme før det kommende Venezuelanske valget og, hvis det ikke lykkes å fjerne President Nicolás Maduro med denne nye offensiven, vil inkludere bruken av all den propaganda og media kraft som er tilgjengelig for dem pluss voldelige aksjoner som vil bli beskrevet som "forsvar av demokratiet". Videre vil de implementere Plan B, som skal få flere andre land til å danne en "multilateral styrke" for å intervenere militært.

Panama, Colombia, Brasil, Guyana er alle nøkkelkomponenter i en slik militær operasjon, med støtte fra Argentina og "andre venner," under Pentagons kontroll. (en beskrivelse som passer utrolig godt på Erna Solbergs regjering) De har allerede gjort forberedelser på de basene som de nå besitter i de landene som grenser til Venezuela med hospitaler og sentre for lagring av utstyr for sine soldater.



Alt dette er spesifisert i et dokument på 11 sider som er signert av Admiral Kurt Walter Tidd (bildet), nåværende sjefskommandør US Southern Command [SouthCom].

Dokumentet analyserer den nåværende situasjon forutsatt at det kommer til en krig mot Venezuela, men også den perverse planen om psykologisk krigføring som rettferdiggjør straffer, plager, diskreditering og spredning av kriminelle løgner for ikke bare å stoppe folkevalgte ledere men også å betvinge selve folket i regionen.

Med henvisning til den nåværende situasjonen i Venezuela, nevner planen at det "Chavista Venezuelanske diktaturet er rystet som et resultat av sine interne problemer, mangel på mat, slutten på inntekter fra eksterne kilder og tøyelsløse korrupsjon, som har fjernet all internasjonal støtte. Den er vunnet med petrodollar, men nå er den nasjonale valutaen i en stabil nedtur."

De antar at denne scenen, som de innrømmer å ha skapt selv, terroristisk og ustraffet, vil ikke endres. På denne måten vil de rettferdiggjøre sine handlinger trygg på at den Venezuelanske regjeringen vil svare på nye "populistiske" mål med å konservere makten.

Det er ganske oppsiktsvekkende hvordan de plasserer den opposisjonen som USA selv handler, instruerer og betaler i en rolle der "det korrupte Maduro regimet vil kollapse, men uheldigvis opposisjonens styrker som forsvarer demokratiet og velferden for folket ikke har nok krefter til å få slutt på Venezuelas mareritt på grunn av sine egne interne uenigheter og korrupsjon. De har heller ikke røtter som gjør det mulig for dem å få maksimalt utbytte av situasjonen til å overta den gjeldstyngede staten venstresidens diktatur har senket landet ned i."

Det mest skremmende er at mens de beskriver det bestående som en uhørt kriminell tilstand i Latin- Amerika," med henvisning til regjeringen i Venezuela, en regjering som aldri har handlet mot noen av sine naboer og som tvert imot har utvist en intens regional og verdensomspennende solidaritet. USAs plan påstår at "demokratiet strekker seg til America, et kontinent hvor radikal populisme var innstilt på å ta kontroll." Argentina, Ecuador og Brasil er eksempler på det. Denne gjenfødelse av demokrati (som de kaller det) er støttet av at forholdene i regionen er til deres fordel. Dette er tiden for USA til å bevise med konkrete handlinger at vi er involvert i en prosess hvor det å kaste ut det Venezuelanske diktaturet vil helt sikkert resultere i et større skifte for hele kontinentet."

På den andre siden, oppfordrer de USAs president Donald Trump til å handle i forståelse med at "dette er Trump administrasjonens første anledning til å demonstrere og videreføre sin visjon om demokrati og

sikkerhet," og overbevise ham om at hans "aktive deltagelse er absolutt nødvendig, ikke bare for hans regjering men for hele kontinentet og faktisk hele verden. Tiden er inne." Dette betyr intensivering av det definitive endelikt for Chavismen og hans representative, undergravende folkelige støtte" av regjeringen og "Til underbygging av folkets misnøye ved å øke prosessen med destabilisering og varemangel "for å "sikre en irreversibel ødeleggelse av landets nåværende diktator."

Hvis man ønsker å forstå fullt ut denne typen av perversjon og forfalskninger av karakter, er det bare å lese den delen av dokumentet som henviser til presidenten i Venezuela, Nicolás Maduro, oppfordring til å "beleire ham, latterliggjøre ham og vise ham fram som et symbol på ubehageligheter og inkompetanse, og eksponere ham som en nikkedukke fra Cuba."

Men det foreslår også, "Å forverre forskjeller og uenigheter mellom medlemmene av regjeringsgruppa, avsløre forskjeller i levestandard mellom dem og velgerne og samtidig å sørge for å få disse uovensstemmelsene til å øke."

Planen er skapt for hurtig og voldsom gjennomføring som gjør målene som de har fått tildelt av Washington, Mauricio Macri (Argentina) og Michel Temer (Brazil), begge med en skandaløs historie med korrupsjon men omskapt av imperiet til "ledere i åpenhet og som tok tak og handlet" og på meget kort tid brakte destruerende av nasjonalstatene like sikkert som å fyre av en rakett.

Dokumentet signert av sjefen for US Southern Command krever at Maduros regjering skal være uplettet ved å tvinge ham til å gi opp, forhandle eller flykte. Denne planen skal på meget kort tid avslutte det såkalte "diktaturet" i Venezuela ved å, "øke den interne instabiliteten til et kritisk nivå, intensivere dekapitaliseringen av landet, kapitalflukt av utenlandsk kapital, gjennom å skape en ny inflasjonsmålsetting som øker forfall."

Et annet mål er; "å sabotere all import og samtidig skremme potensielle utenlandske investorer". Og her kan man virkelig se godheten til imperiet bidra til å gjøre situasjonen for folket mer kritisk."

I planens 11 sider finner man også, "Å appellere til lokale allierte og andre mennesker som er involvert i den nasjonale kampen med mål om å få til protester, opptøyer og usikkerhet, røve, plyndre, tyveri, angrep og kidnappinger av skip og andre transportmidler, med sikte på å berøve landet for alt gods, over alle grenser og andre mulige veier, øke den nasjonale sikkerheten til nabolandene."

De hevder at det er viktig å "skape ofre" og så påpeke at det er den Venezuelanske regjeringen som er ansvarlig ved å "mangfoldiggjøre overfor hele verden, den humanitære krisen, som landet står overfor", ved å bruke løgnen om omfattende korrupsjon på myndighetenes side og "å knytte regjeringen til narkotika smugling for å ødelegge det inntrykket verden og lokale støttespillere måtte ha.." Også å "promotere utmattelse blant medlemmene i PSUV (Unified Socialist Party of Venezuela) opphisse dissenter blant dem for å få dem til å bryte forbindelsene til regjeringen. Dette håper man skal skape en splittelse så de vil motsette seg tiltak og restriksjoner som berører dem selv. Målet er å svekke partiet så det blir like svakt som opposisjonen, og kan skape en friksjon mellom PSUV og Somos Venezuela."

Forslaget går opp en tone når det beskriver en plan: "For å strukturere en plan for å få til en desertering av de høyest kvalifiserte profesjonelle i landet, så de blir uten faglig profesjonelle i det hele tatt, noe som vil ytterligere skjerpe de interne omstendighetene og på denne måten enda en gang beskyldte regjeringen."

Del 2. Det militære innslaget

Som i en thriller, er planen å "bruke hærens offiserer som en endelig alternativ løsning " ved å "fortsette å forverre forholdene innen de væpnede styrkene for å tvinge fram et coup d'état, innen slutten på 2018, dersom krisen ikke får diktaturet til å kollapse eller diktatoren ikke bestemmer seg for å fratre."

I forståelse med at alt ovenfor kan svikte, og en avtale med Venezuelas opposisjon, har planen følgende løsning: "opprette en stødig og vedvarende brann på grensa mot Colombia, Mangfoldiggjøre smuglingen av drivstoff og andre varer, flytte rundt på paramilitære, væpnede hendelser og narkotikasmugling, provosere fram væpnede konfliktsituasjoner med sikkerhetsstyrkene på Venezuelas grenser". Og i tillegg, "Rekruttere paramilitære fortrinnsvis fra flyktningeleire i Cúcuta, La Guajira og Norte de Santander, områder som er i stor grad befolket med Colombianske borgere som emigrerte til Venezuela og som nå har returnert, flyktet fra det regime som intensiverte destabilisering på grensene mellom de to landene, ved å ta i bruk tomrommet etter FARC (Revolutionary Armed Forces of Colombia), det krigførende ELN (National Liberation Army) og aktivitetene til det paramilitære Gulf Cartel ."



Her kommer planens strukturering av sluttkampene. "Forberede involvering av allierte tropper til støtte for offiserer i den Venezuelanske hæren eller til å ta kontroll over den interne krisen hvis dette initiativet blir forsinket (...) for å etablere en rask timeplan som hindrer diktatorens fortsatte kontroll over den interne scenen hvis det skulle være nødvendig å handle før valgene som er stipulert til neste måned. Faktisk vil disse valgene bli på 20. mai og fra nå av har USA og deres servile allierte gjort det klart at de ikke vil anerkjenne dem."

Essensen i spørsmålet er; "For å oppnå det samarbeidet og støtten fra de allierte myndighetene i vennlige land (Brasil, Argentina, Colombia, Panama og Guyana).

Å organisere utstyr og proviant for troppene, logistikk og medisinsk støtte fra Panama. Gjøre seg god nytte av fasiliteten elektronisk overvåking og smarte signaler, av sykehus fasiliteter plassert i Darién (Panamas jungel), drone utstyret til Plan Colombia, og like så området til de tidligere militære basene Howard og Albrook (Panama) og de som tilhører Río Hato. Også i FNs humanitære regionale senter, bygget for humanitære katastrofer og nødhjelps operasjoner, som har en egen flyplass og lagerbygninger."

Som vi kan se er det allerede et apparat for en intervensjon der det loves, "Å forhåndsstasjonere jagerfly og helikoptre, pansrede kjøretøyer, etterretnings posisjoner og spesielle militære logistikk avdelinger av politi, militære offiserer og fengsler. For å kunne utvikle den militære operasjonen under en internasjonal fane, støttes det av Conference of Latin American Armies, under beskyttelse av OAS og overvåket, i forhold til lovverk og medier, av organisasjonens generalsekretær Luis Almagro."

Forts. neste side

USAs plan for regimeskifte i Venezuela



Og videre, "Forene Brasil, Argentina, Colombia og Panama til å bidra med en god andel tropper, ta i bruk deres geografiske overtak og erfaringer i operasjoner i skogsterreng og jungelregioner. Styrke deres internasjonale status med tilstedeværelse av kampgrupper (combat units) fra USA og tidligere nevnte nasjoner; under generell commando av Joint Chiefs of Staff ledet av USA."

Det er overraskende å se med hvilken antagelse om straffefrihet alt blir forberedt bak ryggen på folket, i absolutt illegalitet. Dette er det de tidligere har trent på i USAs øvelser i regionen på Brasils grense til Venezuela, Peru og Colombia.

Dokumentet sier også, "Ta i bruk Panamas territorium for å beskytte bakfra Argentina og deres havner og maritime posisjoner. Men i tillegg er det forutsatt " å promotere internasjonal deltagelse i denne anstrengelsen som en del av den multilaterale operasjonen med støtte fra stater, NGOs og internasjonale organisasjoner for å legge opp adekvat logistikk, etterretning, støtte, med spesiell hensyn til de mest verdifulle punktene på Aruba, Puerto Carreño, Inirida, Maicao, Barranquilla og Sincelejo i Colombia, og Roraima, Manaus og Boavista i Brasil."

Dette er virkelig et utrolig kart over en annonsert intervensjon i krig.

Strategisk Informasjon

Dette er planen som skal stoppe "den alltid tilstedeværende symbolikken om Chávez, hans representanter og folkelige støtte samt vedlikeholde presset på diktatoren som den ene individuelt ansvarlig for krisen han har senket nasjonen ned i og hans nærmeste støtter, som vil bli anklaget for krisen og umuligheten ved å komme ut av den.

I en annen paragraf heter det, "Å forsterke misnøyen mot Maduros regjering (...) peke på inkompetansen i integrasjons mekanismene skapt av regimene fra Cuba og Venezuela, spesielt ALBA (Bolivarian Alliance of the Peoples of Our America) og Petrocaribe."

Med hensyn til temaet medier, er planen utarbeidet av USA for å øke innenfor landet, gjennom lokale og utenlandske medier, spredning av meldinger skapt og basert på uttalelser og publikasjoner som stammer fra landet selv, ved å bruke alle mulige kapasiteter inkludert sosiale medier, og på den annen side "oppfordringer gjennom media nødvendigheten av å få en slutt på situasjonen fordi den er absolutt uholdbar." En av de siste paragrafene i dokumentet er om å "sikre" eller vise at bruk av vold betyr av "diktaturet", for å oppnå internasjonal støtte ved å bruke "Alle mulighetene innen psykologisk krigføring som USAs hær rår over."

Med andre ord, gjenta det samme arsenalet av løgner tilsatt nye vinkler, falske fotografier og videoer, og alt som allerede er brukt i de koloniale krigene i det 21 århundre.

Dokumentet slår også fast at USA bør støtte internt alle amerikanske stater som slutter opp om planen, reise inntrykket av de statene og den flersidige orden av institusjoner i det inter-Amerikanske system, som instrument for løsningen av regionale problemer og for å promotere nødvendigheten av å sende en militær FN styrke, for å opprettholde freden så snart diktaturet til Nicolás Maduro er kastet ut."

Oversetter mistenker at VG allerede er på e-postlista til nevnte admiral Kurt Walter Tidd i US southern command eller allerede vervet for planen om regimeskifte. 16.05.18 hadde de tre fulle sider med stoff om Venezuela som følger opplegget ganske bra. De er allerede på fornavn med Lilian, kjent aktivist for regimeskifte og kona til Leopoldo Lopez som er dømt til fengsel men soner hjemme hos familien sin. Det er i følge Lilian det samme som at hele familien er i fengsel. Dagsavisen har på tilsvarende vis gått på limpinnen eller latt seg verve.

Terje Enger, SV medlem



Skjermdump: Davidicke.com

Trump stiller 20 millioner dollar for regimeskifte på Cuba

Donald Trump har godkjent et fond på 20 millioner dollar til undergraving på Cuba.

Selv om USAs president hadde tidligere foreslått å slutte med å finansiere slike programmer og omfattende kutt ble gjort av Det hvite hus for regjeringens midler, USAID og utenlandske hjelpeprogrammer i andre land, noe som følger av hans innstramming av Cuba-politikken som ble annonsert i juni 2017, hvor midlene til regimeskifte på Cuba var beholdt.



Dette kommer på toppen av de årlige bevilgningene avsatt til radio og TV-kringkasting mot Cuba og penger til folk både i USA og på Cuba som lar seg bruke i påvirkning og undergravingsaktiviteter.

Se artikler i tidligere nr. av Cuba Nytt.

Terje Enger



Det går sakte, men det går framover, sier sjåføren. Vi tror han mener bilen, en gul taxi som ser fin og blank ut utpå, men med alvorlige, indre problemer. Den sjangler over lyskrysset som en syk, gammel mann. Men stopper ikke, gir ikke opp. Cuba har hatt langt færre turister enn forventet i høysesongen, men gir heller ikke opp. Det går sakte framover.

Noe har skjedd siden 2014 da vi var her sist. "Alle" har mobiler, internett, litt finere klær, litt finere hus, finere sykler, noen har elektriske scootere fra Kina. Det er flere restauranter og hoteller. Prisene har steget. Men køene på bussholdeplassen er like lange som før. Svartebørsen pulserer, om den har gått opp eller ned, vet vi ikke.

Vi skal spise middag på en restaurant i Playa Larga, et sted med bilder av Fidel og Che i spisesalen. Mens vi venter på maten, studerer jeg oppslagstavla på veggen.

"Så bra at dere informerer om regler og arbeidstid da", sier jeg til servitøren. *"Her er det orden i rekkene, skjønner jeg!"*

"Ja, men det funker ikke", sier han.
"Dette er Cuba, vet du". Vi smiler og later som vi forstår hva han mener.

Han har bodd mange år i Tyskland, nå er han skilt fra kona som fortsatt bor der.

"Jeg dro tilbake fordi mora mi ble syk".

"Det er bra dere har gratis helsetjenester her da", sier jeg

Han mumler noe, ser misfornøyd ut. Kanskje sa han *"dette er Cuba",* nok en gang.

Det sitter to turister ved siden av oss og jeg kommer på at jeg tørst når jeg ser vannflaske på bordet.

"Kan vi få en flaske vann?"

Servitøren forsvinner og blir lenge borte.

"Dessverre vi har ikke mer vann igjen".

"Men det står jo ei flaske på bordet der".

"Ja, men dette er Cuba vet du", han forsøker seg på et smil.

"Dere som har så mange turister må da vel ha nok flaskevann?"

Han som har nøkkelen til vannlageret har gått for dagen og tatt med seg nøkkelen. Hæ? Er det Cuba sin skyld at han glemmer nøkkelen og ikke husker reglene?

Servitøren ler og vi ler med, selv om vi er veldig tørste.

Vi har bestemt oss for å ta en tur til Focsa i Vedado, en gigantisk boligblokk på 33 etasjer.

På vei inn kommer en vaktmann bort.

"Hvor skal dere?"

"Til La Torre restauranten på toppen".

"Ja, nei den er stengt på grunn av reparasjoner".

"Det var synd", sier jeg, og hører til min forbauselse at Dette er Cuba, detter ut av munnen min.

"Ja", ler han letta og overraska over at jeg skjønner koden.

Dette er Cuba.

Eva Johannessen
Skribent
em-johan@online.no



Sanksjoner tar liv

K. A. Lid fra den katolske hjelpeorganisasjonen Caritas Norge fyller spaltene i KK med gode råd til regjeringen i Venezuela (27.1. og 8.2.2018): Hvis den bare innrømmer at det er en humanitær krise i landet, kan ulike organisasjoner komme seg inn, og det er det ikke måte på hva den jevne venezolaner kan vente seg av helt nødvendige goder.

Ikke med ett ord nevner Lid at det er sanksjonene fra USA, EU + Norge, som er problemet i Venezuela. Landet er rikt med en sosialistisk regjering som har som målsetting å fordele ressursene slik at

30 millioner mennesker kan leve anstendige liv. Dette er en provokasjon for oligarkiet og for USA. Har man vært ute en vinternatt behøver man neppe vise til tidligere etterretningsjef Ola Kallager for å hevde at bistandsorganisasjonene er tumleplass for dagens etterretningsagenter. Venezuela har intet godt i vente fra disse, men må, som Cuba, forsøke å klare seg selv, så godt de kan.

Det er den norske regjeringens sanksjonspolitikken som bør være målet for Caritas' kritikk. Og da i klar tale.

Ane Hoel



Falske nyheter er USAs våpen

Ingen må tro at bruk av løgner og forfalskninger som verktøy for å beskrive og utøve USAs utenrikspolitikk er en oppfinnelse som Donald Trump har bidratt med i moderne politikk. Dette har vært en tradisjon i Washingtons utenrikspolitikk siden eksplosjonen ombord i det spanske krigsskipet Maine i 1898 i Havanna, som førte til at USA erklærte krig mot det spanske monarkiet og som etter hvert førte til dannelsen av den amerikanske imperialismen.

I 1997, var det premiere på den amerikanske spillefilmen WAG THE DOG, en filmatisering av Larry Beinhart's roman "American Hero", med Dustin Hoffman og Robert De Niro regissert av Barry Levinson, Filmen ble en stor suksess i USA.

Filmen handler om en spin doktor og filmprodusent som finner opp en krig for å distrahere velgernes oppmerksomhet fra en sexskandale som kunne ødelegge for gjenvalget av USAs president. Den ble vist første gang en måned før Monica Lewinsky skandalen og den følgende bombing av Al-Shifa farmasøytiske fabrikk av Clinton regjeringen noe som førte til tallrike sammenligninger med filmen.

På et bånd er presidenten avslørt i å ha elsket med en mindreårig i det ovale kontoret to måneder før valget. Spin doktoren bestemmer seg for å prøve å dreie velgernes oppmerksomhet vekk fra skandalen i Det hvite hus og finner på at landet er i en ukjent krig mot Albania. Dette sender han ut til alle medier.

Falskneriet viser seg å bevege velgerne i favør av presidenten noe meningsmålingene bekrefter. Men det kolliderer med interessene til CIA, som favoriserer opposisjonskandidaten. Alt dette blir ytterligere komplisert ved at det fortsetter med drittkasting og perverterte beskyldninger og hendelser, som er så typisk for amerikansk politikk.

Falske nyheter har blitt et "fjerde generasjons våpen" insatt i den nye informasjonsteknologiens scenarier, det overgår dem bredt i nyheter og verdi, gitt at scenariet som eksponeres overgår nivået for spredning av innholdet gjennom elektroniske media ved sosiale nettverk, hvor det falske blir sannheten. Ett eksempel på nyere falske nyhetsfortellinger brukes som våpen er saken om de akustiske angrep på ansatte og diplomater ved USAs ambassade på Cuba.

Denne falske nyheten ble benektet på mange måter, inkludert ved en etterforskning utført av universitetet i Michigan av forskeren Kevin Fu. Han fastslo at de påståtte angrepene "var forårsaket av forstyrrelser mellom to ultralyd kilder veldig nært de som ble berørt:

En, et lytte og spionasje apparat, den andre, et ultralyd blokkerings-apparat. Med andre ord, det var de egne spionasjeaktivitetene som amerikanerne foretok inne i ambassaden som forårsaket de akustiske angrepene som påvirket deres egne diplomatiske personell.

Et stort antall tidligere verifikasjoner hadde bekreftet fadese, men målet med denne falske nyheten var ikke å rette på noe, men å provosere fram en spenning og bryte båndene mellom Washington og Havanna i henhold til de politiske hensiktene til Trumps regime.

En annen sak nylig var forgiftningen i England av den russiske dobbeltagenten Sergei Skripal og hans datter Yulia. Den russiske regjeringen ble automatisk beskyldt, påstått den eneste produsent av et kjemikalium kjent som Novichok, som – ble det kjent – ikke bare er produsert i russiske laboratorier, men kan bli produsert i flere britiske laboratorier. Dette viste at den foræderiske beskyldningen bare søkte å diskreditere Kreml.

Enda verre, det har blitt påstått at Syria har brukt kjemiske våpen i et angrep på byen Douma, som nylig ble frigjort av Syrian Arab Army fra okkupasjonen fra terrorist styrkene som støttet av USA. Et team av journalister fra det USA baserte One America News Network (OAN)-som er en ytterst konservativ kilde og veileder for et publikum som støtter Donald Trump-besøkte Douma. De publiserte at de hadde funnet bevis for et kjemisk angrep som påstås skjedde 7. april og skapte vanskeligheter og fare for presidenten.

Selvfølelsen til den amerikanske supermaktens utenrikspolitikk må være i en veldig dårlig tilstand ettersom de gang på gang må ty til falsknerier og manipulasjoner for å prøve å holde oppe ideen om det uovervinnelige USAs imperium i den kollektive bevisstheten.

Terje Enger

Hva som vil skje Cuba og Latin-Amerika i 2018

Manuel E. Yepe 06.2018 - Oversatt av Terje Enger

En god venn som har levd i USA i mange år, og som jeg regner som en eksellent analytiker av internasjonale politiske spørsmål, fortalte meg nylig at tidligere president James Carter for litt siden tok selvkritikk på at det var hans tabbe å ikke fullføre normaliseringsprosessen med Cuba mens han satt i Det Hvite Hus.

Dette kom opp i lys av en indikasjon på, etter hans syn, i mer enn to måneder, hadde Trumps destruktive kjøp mot relasjonene med Cuba gått inn i en ny fase. Momentet har mistet kraften i den forstand at det ikke har vært noen nye fiendtlige aksjoner. Farsen med "Lyd angrepene" var offisielt lagt på is, og de tosidige møtene og spesifikke forhandlingene som begynte før Trump er gjenopptatt.

Ifølge min venn, "er det som om kursen mot en kollisjon er evurdert for å åpne for en slags midlertidig våpenhvile, eller mot et spesielt arrangement eller nytt modus vivendi." Det er ikke første gang et tiltak av denne typen har vist seg blant de politiske valg som åpenbarer seg i et høyere nivå på forslagene.

I 1979, ble Robert Pastor, assistent og meget nær rådgiver til selveste Zbigniew Brzezinski, rådgiver til President Lyndon Johnson mellom 1966 og 1968 – Da han beskrev forskjellige forslag om Cuba – introduserte han slagordet "Cool but Communicative". (Kjølig men tilsnakkendes) Det betydde at Washington kunne vedlikeholde kommunikasjonskanalene til Havanna, men på samme tid kunne stramme tauet rundt Cubas nakke.

Kan denne temporære tilstanden bli en ny versjon av "kjølig men tilsnakkendes" stilen eller, med henblikk på forskjellig kontekst som hindrer Cubas internasjonale posisjon, eller den innenlandske støtten i USA for normalisering av forholdet til øya, et tiltak for en lavprofil i forholdet som kanskje kan føre til stabilitet?

Selvfølgelig, standpunktet Pastor snakket om den gang var i en helt forskjellig setting og kontekst fra dagens. Regjeringene i Canada og de Latinamerikanske landene er for normaliseringen av handel og samarbeid med Cuba. Japans statsminister, Shinzo Abe, besøkte Cuba og går inn for relasjoner med landet. Syd Korea har blitt en viktig handelspartner for Cuba og deres posisjoner nærmer seg normalisering.

EU har framgang i den politiske dialogen og samarbeidsavtalen med Cuba, etter tre besøk til Havanna av Federica Mogherini, den høyeste utenrikspolitiske representanten og visepresident i EU.

For kort tid siden, møtte Trump Norges statsminister, et land som har samarbeidet nært med Cuba i flere år med fredsprosessen i Colombia. Uten disse spillerne på undertykkerens side er ingen våpenhvile mulig, posisjonen til alle disse er motsatt av den kursen Trump annonserte i Miami 16 juni.

Jeg deler ikke den oppfatningen at Trumps politikk overfor Cuba inkluderer avkjøling og midlertidig våpenstillstand i sin aggressivitet. Det er ikke det som virker sannsynlig, blant mange andre ting, etter at han har annonsert at de skal sette opp en ny internett aksjons styrke med formål å undergrave Cubas interne orden. Dette betyr en fortsettelse av den mislykte kald krigs politikken og blokaden som en del av doktrinen om ukonvensjonell krigføring som har vist seg ubrukelig mot konseptet "Hele folkets krig" som også er hva denne øya baserer sitt forsvar på.



På den annen side, er jeg helt enig i at den innflytelsen en majoritets opinion kan utgjøre i favør av en normalisering når den er støttet av viktige pressgrupper og amerikansk økonomis interesse av en lavprofil utvikling. Den varianten er helt motsatt av den Marco Rubio har jobbet for med sin spektakulære farse med lydangrep og inkonsekvente senator høringer Cuba.

Valgseieren i det sosialistiske Cuba brakte en videreføring av den revolusjonære prosessen på øya. Det vil stimulere folkene i hele Latin-amerika til å fortsette kampen for selvbestemmelse mot virksomheten til de lokale oligarkene og det imperialistiske hegemoniet til USA.

Presidentvalget i Chile ga seier til den høyrevridde Santiago Piñera men kunne ikke stoppe en oppsiktsvekkende reisning av sentrum venstre krefter representert av den nye varianten av Frente Amplio (Bredfront).

I tillegg vil inkluderende faktorer som gjenvalg av Lula og Arbeiderpartiet i Brasil, MORENA med López Obrador i Mexico, seieren til Maduro og United Socialist Party in Venezuela, i ansiktet på en svekket opposisjon støttet av alle ressursene fra USA imperiet, en utvilsom seier til Evo i Bolivia. Til sist, Macris krise i Argentina, valgresultatet i Colombia og retur av venstre i Paraguay, er de mest kommenterte scenarier i Latin-Amerikas patriotiske kamper i 2018.

USA forlater FNs menneskerettsråd

USA har besluttet å trekke seg fra FNs menneskerettighetsråd. FNs toppsjef sier det er skuffende, men reagerer med å forsvare rådet og det viktige arbeidet det gjør.



EU sier at beslutningen av president Donald Trumps regjering «risikerer å undergrave USAs rolle som en forkjemper for, og støttespiller av, demokratiet på verdensscenen».

USA trekker seg fra FNs menneskerettsråd.

USAs FN-ambassadør Nikki Haley sier USA ikke vil være medlem av en «hyklersk» organisasjon som gjør menneskerettighetene til latter. På bildet er Haley i samtale med Israels FN-ambassadør Danny Danon.

USAs FN-ambassadør Nikki Haley bekreftet utmeldingen tirsdag 26.06.18

Hun sier USA ikke vil være medlem av en organisasjon som er preget av overdreven kritikk av Israel.

– I altfor lang tid har Menneskerettighetsrådet vært en beskytter av dem som bryter menneskerettighetene og en pøl av politisk slagside.
– Verdens mest umenneskelige regimer fortsetter å unnslippe granskning, sier hun.

– Skuffende

FNs høykommissær for menneskerettigheter Zeid Ra'ad Al Hussein kaller avgjørelsen «skuffende, om ikke veldig overraskende nyheter».

– Slik som situasjonen rundt menneskerettigheter er per i dag, burde USA trå fram, ikke trekke seg tilbake, sier han.

FNs generalsekretær António Guterres svarer på nyheten om utmeldingen via sin talsperson Stephane Dujarric:

– Generalsekretæren hadde mye heller foretrukket at USA ble værende i Menneskerettighetsrådet. FNs menneskerettigheters konstruksjon spiller en veldig viktig rolle i å fremme og beskytte menneskerettighetene verden over.

Forsvarer rådet

Rådet er også mange ganger tidligere blitt gjenstand for kritikk. En viktig årsak er at land som er kjent for hyppige brudd på menneskerettighetene, har mulighet til å bli valgt inn i Menneskerettighetsrådet.

Rådets president Vojislav Suc forsvare rådet og arbeidet de gjør.

– Rådets handlinger fører til betydningsfulle resultater for de utallige ofrene for brudd på menneskerettigheter verden over, sier han.

Unionen framholder via sin talsperson Maia Kocijancic at de forholder seg trofast og forpliktet til rådet.

Netanyahu: – Modig

Israels statsminister Benjamin Netanyahu på sin side lovpriser utmeldingen som «modig».

– Rådet har vist seg å være en partisk, fiendtlig innstilt og en anti-israelsk organisasjon som har sviaket i sitt ærend om å forsvare menneskerettigheter, heter det fra statsministerens kontor.

FNs menneskerettighetsråd ble opprettet i 2006 og har som mål å vurdere menneskerettighetssituasjonen i FNs medlemsland.

Haley sier USA vil fortsatt vektlegge menneskerettigheter, men utenfor rådet som hun mener bærer et feilaktig navn.

Cuba Nytt kommentar

Det er fullt forståelig at de som har verv eller jobb i rådet vil at USA skal fortsette i rådet. De forstår at det er fare for at pengene vil forsvinne som et neste trekk. For øvrig er USA til de grader "Bølla i klassen" også i dette rådet. Nå har de møtt motstand og da vil de trekke seg. Det er i realiteten en gledelig nyhet. Det er symptomatisk at EU sier at beslutningen av president Donald Trumps regjering «risikerer å undergrave USAs rolle som en forkjemper for, og støttespiller av, demokratiet på verdensscenen». De tenker likt og EU strever jo med å bli det andre "forente stater" eller kanskje fusjonere med Storebror. (NATO, frihandel, verdensherredømme etc.) Nå bør FN virkelig støtte opp om menneskerettsrådet sitt så urbefolkning, undertykte, fattige arbeidene og likestilling kan komme til orde.

Rådets president Vojislav Suc sier at Rådet mange ganger tidligere blitt kritisert. Årsaken er at land som er kjent for hyppige brudd på menneskerettighetene, har mulighet til å bli valgt inn i Menneskerettighetsrådet. Hvis han greier å gjøre noe med det skulle det borge for at USA aldri kom inn igjen.

USAs troverdighetskrise

Regjeringen i Washington, uansett hvilket parti som har makta, har alltid hatt spørsmålet om troverdighet hengende ved seg fordi alle utenrikspolitiske uttalelser og forslag om fred, frihet, demokrati og menneskerettigheter systematisk står i motsetning til deres handlinger.

I disse dager har det amerikanske nyhetsbyrået Associated Press, klaget over, i en kommentar av sine egne journalister at de konflikt-skapende og forledende daglige uttalelsene som deres president, Donald Trump, og de viktigste, til enhver tid, medlemmene av hans lag av senior rådgivere tenner ny tvil om troverdigheten til det Hvite Hus.

“Noen republikanske kongressmenn lurer til og med på om de har en partner i presidenten for den nasjonen som de forhandler for i god tro og hvor mye presidentens ord er verdt.

En AP avis sier den tidligere assistent Republikanske leder i kongressen har fortalt nyhetsbyrået at forhandlinger med det offisielle Hvite Hus har blitt umulig for republikanerne fordi presidenten har en tilbøyelighet til å undervurdere publikum og private garantier fra hans eget lag. Det offisielle Hvite Hus har havnet i den uvanlige posisjonen at lovgivere argumenterer for å svekke noen av presidentens uttalelser i lovteksten.

Nylig, i en av hans vanlige morgen tweets, truet Trump med å legge ned veto mot massive budsjett poster etter at det Hvite Hus selv hadde forsikret om at presidenten ville signere det.

De ansatte toppfolkene i det Hvite Hus insisterte privat, ifølge AP journalisten, at presidenten luftet sine følelser etter å ha hørt rapporter om at den presenterte avtalen var et nederlag for visse tidligere prioriteter fra ham.

Likevel, etter timer med usikkerhet, signerte Trump lovforslaget til lov, denne situasjonen forstyrret noen av republikanerne. **“Mangelen på kontroll over Trumps utbrudd er en bekymring på begge sider av huset.”** sa en republikansk kongressmann fra Pennsylvania som enkelte ganger har vært kritisk til lederen. “Uorden, kaos, ustabilitet, usikkerhet og omfattende ordregiving er ikke egenskapene til de konservative,” sa han.

Medlemmer av begge partier har uttrykt bekymring om at presidenten synes glemsom om måten mennesker i visse posisjoner opptrer på og så oppgi dem uten videre, han undergraver sin egen innflytelse og agenda.

Trump's vingling i budsjettforslaget var bare en i en serie nylige hendelser som setter troverdigheten og ordet til det Hvite Hus i rampelyset Tidligere denne mnd. under en privat tilstelning for pengeinnsamling, skrøt Trump av å ha funnet opp handelsdata i en samtale med den Canadiske statsministeren Justin Trudeau.

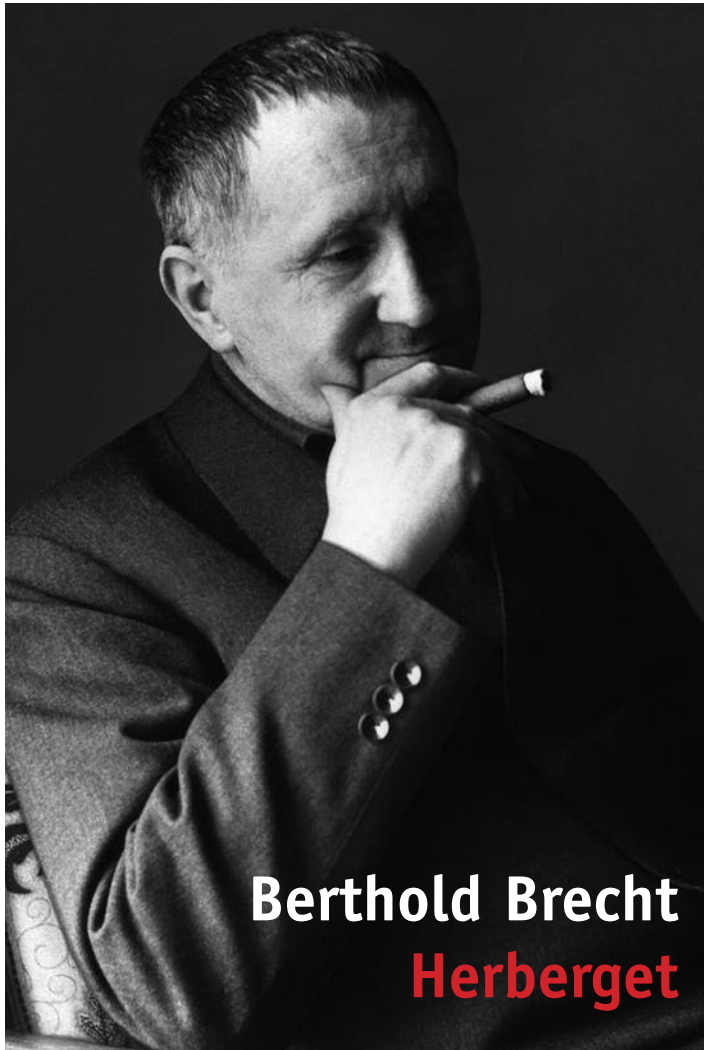
I senere tid, har Trump og hans lag sterkt tilbakevist og benektet en mulig avskjed for General Herbert R. McMaster som nasjonal sikkerhetsrådgiver, og andre mulige utskiftinger det juridiske laget som stiller med Trumps rolle i spesial anklagerens etterforskning i de påståtte russiske innblanding i presidentvalget og konstituere en hindring av at rettferdighet skal skje. Ut over offentlige uttalelser, har John Kelly, sjef for alle ansatte i det hvite hus, privat forsikret de ansatte at det ikke vil bli noen restrukturering. Men i slutten av uka, var McMaster utestengt og laget så ut til å se seg om etter en erstatning.

Trump's problemer med sannheten er ikke av ny dato og ifølge APs kommentar, blir fakta ofte endret fra antall mennesker som kom til innsettelsen hans til skuppet med skattereformen han signerte i fjor. Og akkurat som når han serverte sin skryteløgn til Trudeau, ser presidenten sjelden skamfull ut når han gjentar krav som beviselig er falske. Meningsmålinger viser at amerikanerne ikke tror at Trump er ærlig, og i en nylig måling utført av Quinnipiac, har 57% av de spurte sagt at presidenten er direkte uærlig. Lederens supportere sier at han ble valgt til tross for lignende målinger under hans valg-kampanje.

Slik en bajas putter ofte sine rådgivere i en ukomfortabel situasjon ved å levere sterke offentlige uttalelser som presidenten så umiddelbart kan benekte. Talskvinnen Sarah Huckabee Sanders benektet gjentatte ganger rykter om McMasters avgang i dagene før Trump annonserte at han hadde en ny sikkerhetsrådgiver.

Peter Wehner, en konservativ tenketank som jobbet med regjeringene til Presidentene Ronald Reagan, George H.W. Bush og George W. Bush sier, **“Trump har ingen andre å skyld på enn seg selv. Han kjenner ikke engang sin egen posisjon”.**

April 2, 2018. Manuel E. Yepe
(oversatt av Terje Enger)



Berthold Brecht
Herberget

Jeg hører at i New York
på hjørnet mellom 26. gate og Broadway
står det om vinteren hver kveld en mann
og skaffer de husløse som samler seg der
penger han samler inn, så de får plass på herberget.

Dette forandrer ikke verden.
Dette forbedrer ikke forholdene mellom menneskene.
Dette forkorter ikke utbyttingens tidsalder.
Men noen menn får plass på herberget.
Vinden blir holdt borte fra dem en hel natt.
Snøen som skulle falt på dem, faller på gaten.

Menneske, legg ikke vekk boken hvor du leser dette!
Noen mennesker har nå plass på herberget.
Vinden blir holdt borte fra dem en hel natt.
Snøen som skulle falt på dem, faller på gaten.
Men dette forandrer ikke verden.
Dette forbedrer ikke forholdet mellom menneskene.
Dette forkorter ikke utbyttingens tidsalder.

Intervju med en jubilerende general

- Herr general, kunne de tenke dem å summere opp noen av
Deres erfaringer?

Javisst. Vi må kort og godt, forsvare freden.
Og den sikreste måte å trygge freden på, er å ha et sterkt forsvar.
Vi må uavbrutt trygge freden – ved å forberede oss på krig.

- Men da blir det jo krig?

Javisst. Men vi er forberedt på den,
fordi vi hele tiden har trygget freden.
- Vi bør heller ikke glemme, at krig skaper samhold,
som er det motsatte av anarki!
- Under en krig rykker vi nærmere freden dag for dag.
- Men under en krig blir jo mange drept, herr general.

Javisst. Men en pris må vi jo betale
- for uavbrutt å ha trygget freden.

- Ved å forberede oss på krig?

Der sa de det.
Det er nettopp hva et langt liv i forsvarets tjeneste
har overbevist meg om.

- Mange takk herr general.



(Diktet er skrevet av Peter R. Holm midt under Vietnam krigen.)

Lula i fengsel:

Rapport fra vennen Leonardo

Av Leonardo Boff, Eco-Theologian-Philosopher (Oversatt og bearbeidet av Terje Enger)

7. mai har tidligere President Luiz Inacio Lula da Silva sittet 30 dager i fengsel. For første gang, fikk han lov til å ta imot besøk fra sine venner. Jeg hadde æren av å være den første som besøkte ham, i kraft av vårt vennskap i mer enn 30 år, og fordi vi deler same visjon: Frigjøring av de fattige, og gjenskape livets åndelige dimensjon. Jeg fullførte det evangeliske budet: "Jeg var I fengsel og du besøkte meg".

Jeg fant ham som vi kjente ham før han ble fengslet: det samme ansiktet, håret, skjegget... bare litt slankere. De som hadde håpet å se ham sint eller nedtrykt må bli skuffet. Han er full av energi og håp. Cella hans er stor, meget renslig, med innbygde skap, et badrom

med dusjkabinett. Det første inntrykket er godt, selv om han lever i isolasjon fordi, utenom advokatene og barna kan han bare snakke med vokteren, som er av ukrainsk opprinnelse, høflig og oppmerksom og som har blitt hans store beundrer. Han bringer Lula hans matbrett, mer varmt eller kallt, og kaffe når som helst han måtte ønske det. Lula aksepterer ikke at barna hans kommer med mat til ham, fordi han vil spise det samme som de øvrige fangene gjør, uten privileger av noe slag. Han har id til å gå ut i solen. Men i det siste, hvis han gjør det, kommer droner over hodet på ham. Som en forsiktighetsregel forlater Lula luftegården, fordi hensikten med disse dronene er ukjent: Skal de ta bilder av ham, eller kanskje er hensikten noe som er langt verre?

Blant våre diskusjoner om politikk var samtalen om åndelighet den viktigste... Lula er en religiøs mann, men av den folkelige religiøsitet hvor gud er et eksistensielt bevis. Jeg fant ham lesende en av mine bøker, *The Lord is my Shepherd*, en kommentarbok om salmen 23, som også brukes av andre religioner. Han følte seg lettet og fornyet fordi bibelen er generelt kritisk til prester og politikere, og priser de som har omsorg for de fattige, foreldreløse og enker. Lula hører til i det skittet, med sin sosialpolitikk som ga mange millioner et bedre liv. Han aksepterer ikke kritikken om "populisme." Lula sier: "Jeg hører til folket, kommer fra folket, og har rettet min politikk så mye jeg kunne, mot folket".

Over sengen har han et krusifiks. Han bruker tiden i ensomheten til å reflektere og meditere, til å tenke over så mange ting i sitt liv, og fordype seg i fundamentelle overbevisninger som gir mening til hans politiske virke, alt hans mor Lindu (som han betrakter som sin beskytter og inspirerende engel), ofte gjentok for ham:

Vær alltid ærlig, kjemp og kjemp enda mer. Lula ser i dette meningen med sitt personlige og politiske liv: en kamp for at alle skal kunne ha et anstendig liv, og ikke bare de få på bekostning av de andre.

En politikers størrelse er målt ved viktigheten av hans Sak", fortalte han meg. Og saken må være å gjøre en forskjell og et godt liv for alle, ved å starte med de som har minst. Av denne grunn aksepterer

ikke Lula å tape. Heller ikke vil han gå på trynet. Han ønsker ikke å gjøre feil, men forbli trofast til grunnlaget og gjøre politikk til et stort verktøy for å organisere et liv i rettferdighet og fred for alle, spesielt for de som må leve i et helvete av sult og elendighet.

Denne drømmen har en ubestridelig etisk og

åndelig storhet. Det er i lyset av disse ovebevisningene at Lula beholder sin ro, fordi han sier og gjentar at han lever for sin indre tro, som har sin egen styrke, som en dag vil bli sannhet. "Jeg bare håpet at det ville skje etter min død, men det skjer allerede nå mens jeg er i live". Han blir tydelig indignert av alle løgnene som er spredd om ham, basert på påstander de har stablet opp for den tredoble prosedyren. Han undrer: "Hvordan kan disse personene bevisst lyve og likevel sove fredelig?" Han utfordrer dommer Sergio Moro: "vis meg et enkelt lite fnugg av bevis for at jeg eier triplex of Guaruja; hvis du kan vise meg ett, vil jeg trekke meg fra mitt kandidatur til presidentvalget".

Lula spurte meg om jeg kunne formidle en melding til pressen og folket i bevegelsen: "Jeg er kandidat! Jeg ønsker å fortsette med å redde de fattige, og skape en sosialpolitikk til deres beste, statlig politikk og kostnadene ved det, er investeringer, og de skal finnes i unionens budsjetter. Jeg vil radikalisere denne politikken for de fattige, og skape et verdig land".

Meditering har fått ham til å forstå at fengselet har bidratt til å forandre ham, og det politiske ordskifte. Det må få den samme prisen som Gandhi og Mandela betalte, med fengsling og forfølgelse for å nå de målene som de greide "Det er hva jeg håper og tror", fortalte han meg, "Dette er det jeg gjennomgår nå".

Jeg som kom for å gi ham håp, dro forhåpningsfull. Jeg håper at andre også har fått nytt håp og roper "Frigi Lula!", mot et rettsvesen som ikke praktiserer rettferd.

23/05/2018

USAs støtte til Honduras forfalskede valg er å forråde demokratiet

Laura Carlsen - Oversatt av Terje Enger



Trump-administrasjonen hjalp til med å stjele et nasjonalt presidentvalg rett under nesa vår. Det lover ikke godt for demokratiet eller for Honduras, for oss, og ikke for noen andre heller.

Dette skjedde: Etter 26. november 2017 i valget på ny president i Honduras, viste de første offisielle valgresultatene en klar seier til Alliansen mot Diktators kandidat, Salvador Nasralla, over den sittende president, Juan Orlando Hernandez. Som navnet på opposisjonens koalisjon indikerer, stemte honduranerne ikke så mye for Alliansens kandidat som mot det ulovlige gjenvalget av regionens mest despotiske og undertrykkende leder.

Under Hernandez, ofte omtalt ved sine initialer som JOH, ble Honduras det farligste landet på planeten for jord og miljørettighetenes forsvarere. Journalister, studenter, LGBT og feminist aktivister har alle følt at anti-menneskeretts politikk støttet og oppmuntret av USAs regjering. Siden høyresida tok over makta i 2009 med et militærkupp, har det fattige sentralamerikanske landet falt sammen. Byene har de høyeste selvmordsratene i hele verden, en stor bølge av utvandring, organisert kriminalitet har invadert det nasjonale territoriet og fremgangen i utviklingen av demokratiske institusjoner er radert ut. Mordet på den verdenskjente miljøaktivist, feminist og Norsk Folkehjelp partner Berta Caceres i 2016 tente internasjonale protester, spesielt da et ble avslørt at medlemmer av Honduras hær var direkte involvert og at Hernandez regjering hadde hindret etterforskningen.



Salvador Nasralla

Da valgresultatet ble kjent, ved at et medlem av nasjonens Supreme Electoral Tribunal erklærte at Nasralla's fem punkt ledelse var irreversibelt, en konklusjon som var logisk ut fra det faktum at tribunalet hadde registrert 57 % av stemmene og dermed hadde vunnet rent faktisk. Da ble stillheten total. Tribunalet stengte informasjonen for 36 timer og sa at systemet hadde krasjet. Når de gjenåpnet, hadde høyresidens kandidat plutselig fått en meget mistenkelig ledelse. Midt i dette kaoset i landet, erklærte tribunalet at Hernandez hadde vunnet valget og var Honduras president. Da var det gått tre uker siden valget.

Nesten ingen trodde på Tribunalets erklæring. OAS (Organisasjonen av Amerikanske Stater) sine valgobservatører erklærte at: Den smale marginen i resultatet, og samtidige irregulære forhold, feil og systematiske problemer rundt dette valget, gjør at observatørgruppen ikke kan være sikker på valgresultatet".

En analyse av dataene i The Economist viste at Tribunalets beregning av at valgets gang ga seier til JOH hadde en sannsynlighetsgrad på "nær null". Påstanden om at avbruddet i tellingen av stemmer var forårsaket av tekniske problemer ble nærmest behandlet som en dårlig vits. Opposisjonen forlangte først en full gjennomgang av opptellingen under internasjonal overvåking og så at JOH måtte fratre og nytt valg avholdes. Luis Almagro, leder i OAS, måtte også be om ny valgomgang.

Juan Orlando Hernandez og Salvador Nasralla



Cubahilsner fra medlemmet Per Askø

Hei Terje!

En skyfri karibisk subtropisk Cuba-hilsen fra provinshovedstaden Camaguey, her på bildet rett over gata er jeg utenfor hos naboen, og hilser som snarest på papegøyen Koty, som både plystrer, kommenterer, skravler og holder det gående sent og tidlig.

Den blå håndbagasjen som du ga med helt, pent og rent brukt barnetøy ble tatt imot med atskillig glede og stor takknemlighet, det fantes dessuten deriblant et par voksenbukser til kjæresten og hennes mor som passet utmerket.

Du husker at jeg samtidig fikk mitt tarjeta de visa turista i en konvolutt, men at jeg dessverre ikke hadde riktig kontonr for innbetaling, som du lovet å sende meg som e-mail eller sms. Det skjedde ikke, du fikk ikke gebyret for turistvisum, og mens det lavet ned og jeg dessuten slet med en kraftig influensa, gikk dagene frem til avreise, nå allerede for en



måned siden. Ellers kom siste nr av Cuba Nytt i posten rett før jeg dro, men vi får vel ordne opp i dette, samt i medlemskontingent når jeg er tilbake, like etter påske.

Her var det Elecciones por toda Cuba til parlamentet søndag 11.mars, samtidig som klokken ble stilt en time frem, til sommertid. Den internasjonale kvinnedagen ble dessuten markert i solidarisk fellesskap og samhold, torsdagen før.

Jeg bor i en gjestfri casa particular i bydelen Diamante, like ved Viazul bussterminalen, for 25 cuc i døgnet, med stor terrasse og skyggefull balkong.

Her er alt på stell, hils styggkulda og be den dra nordover og forsvinne, så sees vi kanskje 1.mai eller ut på våren en gang.

Per, mandag, 19. mars 2018

"Jeg vekkes opp tidlig fra tropenattens skumringstime, fra mitt komfortabelt drømmende forgoftbefinnende og bekvemt etablerte casa renta particular, bydelen Diamante i provinshovedstaden Camaguey, oriente. I bakgrunnen høres den jevne duren fra en døgnkontinuerlig gatetraffikk. Klokken kan umulig være mer enn rundt fem-halv seks på morgenen.



Fra den svale robuste balkongen, og hurtig inntatt plass i en av utleiers behagelige balancines (gyngestoler), skuer jeg overrasket ned på en virksom mager syklist, fargeløst ikledd både gummistøvler og en bred sombrero, men godt påkledd for å kunne møte den kommende dags solstikkende hetebølge, og for å holde den på beskyttet avstand.

Bakpå bagasjebrettet, tett inntil sykkelsetet, har han festet en stor lukket og sammentapet kartong, som lett og bekvemt manøvrerbar både kan åpnes og lukkes fra baksiden, og mens denne tilbaketrukne gatestubben rolig sykles frem og tilbake, gjentar han regelmessig sitt enkelt forkynnende matnyttige budskap med hes, søvndrukken røst : Pan suave, pan suave (ferskt brød). Han selger tilbrakt ferskt, nybakt brød fra sitt solidarisk mobile enmannsforetak.

Men naboer langsefter husrekkene på begge sider av gatestubben har omsider våknet, og kommer smilende takknemlig ut for å handle inn ferskvarer til både frokost og lunsj for familien, enkelte bare iført sine luftige nattgevanter."

Konteksten er selvfølgelig et bredt solidarisk fellesskap og samhold, hverdagens innarbeidede empati og medmenneskelighet, slik den politiske kulturen i den kubanske revolusjonen fortsatt uegennyttig utfolder seg, om enn under til dels beskjedne, enkle og fattige kår.

Den kriminelle amerikanske politiske og økonomiske blokaden har dessuten under tiden åpnet for en eskalerende turisme, men samtidig har det også satt seg un bloqueo interno i befolkningen.

Partiet drøfter stadig på hvilken måte de reformpolitiske dilemmaene og paradoksene vil føre til som resultat for et fremtidens Cuba, og mens mange har blitt rike og for-

skjellene dessverre har økt, håper og drømmer mange unge om å komme seg ut og vekk.

Stedvis er optimismen vedvarende blitt avløst av apati, avmakt og resignasjon. Blokaden er en assymetrisk og dyster virkelighet som bare fortsetter.

Det er ingen nasjonal sektor som ikke er berørt av den kontinuerlige blokadens destruktive konsekvenser, generelt hva angår alle områder innen nasjonaløkonomien, helsevesenet, sosial sikkerhet, utdanning, lønns- og prisnivå, infrastruktur og tilgangen på mat og primærbehov.

Men for første gang siden 1959 skjer en historisk maktoverføring fra revolusjonsgenerasjonene, riktignok fortsatt med en tilårskommen Raul i ryggen, men til en atskillig mer anonym og folkelig delegert kompromisskandidat, og på en viktig milepælsdato i Cubas revolusjonære kamp mot det nordamerikanske imperiet (invasjonen i Grisebukta).

For jobben som Miguel Diaz-Canel nå overtar som Cubas nyvalgte president, dagen før han fylte 58 år, blir nettopp å berge revolusjonen, som dens, og for folkets, arving.

Per

Colombiansk politisk fange i USA

Simon Trinidad holdes i høysikkerhets fengsel

I Colombia, som i mange andre latinamerikanske land, har bønder med lite jord blitt unertrykt helt siden kolonitiden. Opp til midten av det 20de århundre hadde Colombia også en historie med partisan politisk voldsbruk mellom de tradisjonelle konservative og de liberale partiene. Etter en periode, kjent som "La Violencia" som varte fra omtrent 1948 til slutten 1950 eller tidlig 1960 tallet, ble det inngått en pakt mellom de liberale og de konservative som skulle hindre alle andre partier i å få politisk makt i 20 år.

Som i så mange andre latinamerikanske land, ble slike ekskluderende politiske arrangementer utfordret av venstreorienterte gerilja bevegelser. I denne situasjonen ble folk på landsbygda som hadde samarbeidet med de liberale kjempende under La Violencia sammen slått med politiske aktivister som var inspirert av kommunistpartiet til å danne Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia, eller FARC, i 1964.

Mens mange geriljagrupper som ble dannet i Colombia på 1960 tallet sluttet fred med regjeringen på slutten av 80-tallet og det tidlige 90 tallet. Men likevel var FARC den største og den endelige fredsavtalen med FARC var ikke avsluttet før november 2016. FARC har siden demobilisert som geriljastyrke, lagt ned våpnene og endret seg til et politisk parti, med samme forkortelse men nå betyr det Fuerza Alternativa Revolucionaria del Común (FARC).

Historien til Ricardo Palmera, også kjent som Simón Trinidad, er en historie om skjæringspunktet i det lange og nære forholdet mellom regjeringene i USA og Colombia, og den 52 år gamle opprørskrigen fra 1964 til 2016. Ricardo Palmera var et barn av overklassen i Valledupar, hovedstaden Cesar departement i Colombias sprudlende Atlanterhavs region. Som en ung mann ble han involvert i samfunnets kultursenter i Valledupar; han utviklet en sterk interesse for litteratur, historie, musikk og film. Mens han studerte økonomi og jobbet i banken i hjembyen, var han også bekymret for den sosiale ulikheten og urettferdigheten i Colombia.

Midt på 1980tallet meldte han seg inn i Unión Patriótica, en politisk kraft som inkluderte demobiliserte FARC medlemmer og andre interesserte i å utvide Colombias politiske system, i en kontekst med fredsinitiativer fra dengangs President Belisario Betancur. Likevel ble UP møtt med en stor-skala statsstøttet voldsbølge, med så mange som 6000 medlemmer og supportere drept fra stiftelsen til midten av 1990tallet, da det ble effektivt utestengt. I denne situasjonen bestemte Palmera seg for å gi opp jobben sin i banken og sitt liv i Valledupar og melde seg til geriljastyrken FARC. Det var da han valgte navnet Simón Trinidad.

Vel innenfor i FARC ble Simón Trinidad involvert primært i utdannings spørsmål og politisk rådgivning til ledelsen. Fra 1999 til 2002 startet forhandlinger under President Andrés Pastrana, Trinidad var da en av de FARC kommandører som hadde mest kontakt med utenlandske regjeringer og internasjonale organisasjoners offisielle representanter som besøkte FARC de facto hovedstad i denne perioden, San Vicente de Caguán. Etter at disse forhandlingene kollapset tidlig i 2002 fortsatte FARC å tiltro ham for internasjonale kontakter, og i 2003 og 2004 ble han sendt til Quito, Ecuador, for å finne ny ledelse for forhandlinger.



I februar 2003 kasjet et lite fly over jungelen sør i Colombia. Tre av fire overlevende i ulykken var USAs militære kontraktører. D.v.s. paramilitære leiemordere. FARC fikk tatt dem til fange og holdt dem i over fem år. I 2004, mens han var i Ecuador, ble Simón Trinidad arrestert av Ecuadors myndigheter og sendt tilbake til Colombia.

En e-post fra USAs ambassadør Woods, fra 6 Januar 2004 til USAs regjering og sa at den Colombianske regjeringen ønsket

å utvise Simón Trinidad til USA men: "Akkurat nå, har ikke Simón Trinidad noen anklage om kriminell virksomhet mot seg i USA. Ambassaden har ikke kjennskap til noen pågående etterforskning mot ham"

Den Colombianske regjeringen begynte da straks å jobbe med Bush administrasjonen for å komme opp med anklager mot Simón Trinidad. USA ønsket ham utlevert og la ham til som forsvarer i en eksisterende sak som pågikk i Washington DC. Så anklaget USA ham for terrorisme og gisseltaking i samband med tre amerikanske leiesoldater som ble tatt til fange av FARC etter at flyet deres krasjet. (USA klassifiserte FARC som terrorist organization in 1997.) Simón Trinidad ble utvist til USA 31. desember 2004.

Trinidad ble stilt for retten fire ganger i Washington DC, to ganger for narkosaken og to ganger for gisseltaking. Juryen stoppet narkosakene (d.v.s. de kunne ikke nå et enstemmig vedtak) med flertallet av jurymedlemmene for frifinnelse. USAs advokat trakk derfor denne saken.

I Simón Trinidads første sak om gisseltakingen skjedde det samme men her forlangte USA en ny sak. I denne andre gisseltakersaken ble juyen låst (deadlocked), men dommeren beordret dem til å fortsette behandlingen.

Til slutt dømte juryen ham skyldig på ett av de seks tiltalepunktene: planlegge å holde på gisseler. Det eneste beviset regjeringen hadde var at FARC hadde lagt ut et kommunike i

april 2003, om at hvis regjeringen ville akseptere å forhandle om fangeutveksling, ville Simón Trinidad bli en av deres talspersoner, og det faktum at han hadde reist til Ecuador nettopp for å få til slike forhandlinger. Det var aldri noen bevis for at Simón Trinidad hadde noen som helst rolle eller ansvar for å ta til fange de tre militære leiesoldatene.

Simón Trinidad, etter at han var dømt, ble straffeutmålingen satt til 60 år i fengsel. Han har sonet på det høyeste sikkerhetsnivået i USA, some er i Colorado, mesteparten av tiden i eneselle og med svært liten kontakt med omverdenen.

Nå, i 2018 har USA enda ikke fjernet FARC fra sin liste over terrorist organisasjoner, til tross for at fredsprosessen, som er støttet av USA, har konkludert og resultert i at FARC er en geriljastyrke som er omskapt til et politisk parti.

Palmera skulle vært sendt tilbake til Colombia. Han koster USAs skattebetalere en ukjent sum (Fengsels-vesenet Bureau of

Prisons sier de ikke har tall på hvor mye det koster å ha fanger der) selv om han ble dømt mest fordi han var en ledende figur i en opprørsbevegelse i et annet land, og ikke fordi han personlig var involvert i gisseltaking eller kidnapping, ei heller andre former for kriminalitet rettet mot noen som helst i USA.

Send gjerne brev til Simon Trinidad. Han er for øyeblikket i maximum-sikkerhet fengsel med begrenset kommunikasjon med sin familie og verden utenfor. På den måten får han vite at han ikke er alene.

Terje Enger

Konvolutten må ha adressen tydelig og nøyaktig:

Juvenal Ovidio Palmera Pineda

Reg. Number 27896-016

USP Florence ADMAX

U.S. PENITENTIARY

PO BOX 8000

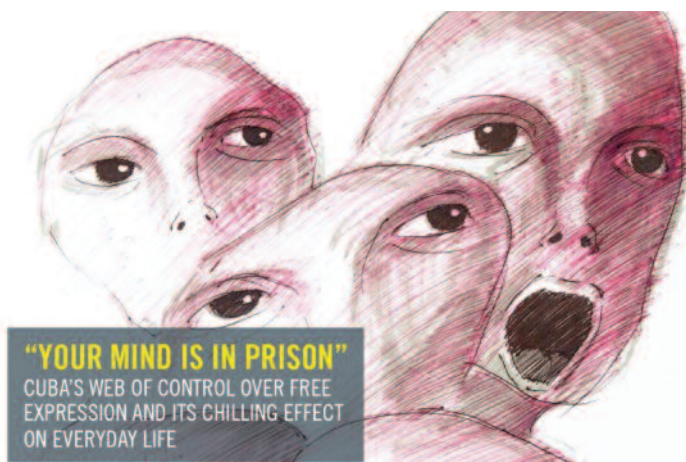
FLORENCE, CO 81226

Amnesty Internationals



Cuba rapport

Amnesty har laget en Cubarapport 2017, den heter "YOUR MIND IS IN PRISON" og allerede på forsiden gir man en konklusjon for de som ikke er interessert nok til å lese hele rapporten: "Cubas nettverk av kontroll over ytringsfriheten og dets kjølede effekt på hverdagslivet"



Boka er et makkverk og sladrer om at Amnesty befinner seg klart på høyre side i samfunnsdebatten og ikke viker tilbake for krefter som jobber for regimeendring.

For oss i Cubaforeningen er ikke det noen overraskelse, heller ikke skuffelse ettersom vi har sendt Amnesty Norge dokumentasjon på USAs brudd på menneskerettighetene i saken om "Cuban five" og vi demonstrerer mot forestillingen ---- som er den latinamerikanske og USAs høyresides kamp om ressurser og hegemoni, og hvor Norges Amnesty (og Oslo kommune) deltar og støtter opp.

Kapitteloversikten viser hva Amnesty mener må belyses i en rapport om livet på Cuba:

- **Toppen av isberget**
- **Alle ting er ulovlig**
- **Å tie stille er et vilkår for ansettelse**
- **Under isbergets overflate**
- **Sjølsensur**
- **Anbefalinger til Cubas regjering**

Noen smakebiter kan være sviket fra cubanske myndigheter som ikke slipper sitt "jerngrep på folks ytrings og møtefrihet" Håpet om at Obama skulle heve blokaden ble knust fordi man gjennom årtiender hadde hengitt seg til en "kald krigs retorikk om "oss og dem". Den optimismen som ble skapt "gjør den hjerteskjærende virkeligheten desto mer påtagelig". Amnesty er opprørt over at Raul Castro på en felles pressekonferanse med USA faktisk benektet at det fantes politiske fanger på Cuba til tross for at Amnesty har navngitt 11 samvittighetsfanger de siste årene. Videre har en cubansk menneskerettsorganisasjon, som ikke er registrert på Cuba rapportert gjennomsnittlig 762 politisk motiverte anholdelser i måneden mellom 2016 og 2017. Nevnte organisasjon er finansiert av USA. Amnesty er også opptatt av en cubansk lov som forbyr graffiti utendørs uten gårdeierens tillatelse. En av deres agenter eller rapportører er nemlig tilsnakket for dette.

Amnesty internationals Cuba engasjement oppsto i 1979 etter CIA's løgnhistorie om "Den lamme poeten Valladares". Han var i realiteten dømt for et sprengningsattentat i Havanna i samband med USAs invasjonsforsøk i Grisebukta. Alle kjente dissidenter og agenter som Amnesty har adoptert har vært finansiert av USA og hatt regimeskifte på Cuba som mål.

Terje Enger

Et sørgelig og inkonsekvent toppmøte i Americas



Med unntak av Bolivia og Cuba, var de fleste talene sentrert om angrep på Venezuela, hvis deltagelse var fordømt av vertskapets regjering.

“Dette møtet var dødfødt.” Det var avgjørelsen til den colombianske analytiker Marcelo Caruso, på det 8de toppmøtet i Americas, som ble holdt i Lima 13. og 14. april og som hadde som sitt viktigste tema **“Demokratisk styring i lys av korrupsjon”**.

Med 34 delegasjoner fra kontinentet tilstede, ble møtet åpnet uten Venezuelas president Nicolás Maduro, som ble utestengt etter forslag fra Perus regjering og USAs president Donald Trump, som samme dag, fra Washington, beordret angrep på Syria, noe som førte til at toppmøtet praktisk talt forsvant fra nyhetbildet. Heller ikke Ecuadors president, Lenin Moreno, deltok fordi han måtte returnere til hjemlandet for å delta i en seremoni etter drapet på tre Ecuadorianske journalister. De ble drept av en gruppe antatte dissidenter fra Revolutionary Armed Forces of Colombia (FARC).

Møtet ble satt etter en politisk krise i Peru som endte med at President Pedro Pablo Kuczynski ble avsatt 23. mars og erstattet av visepresident, Martín Vizcarra.

I sin åpningstale tok Vizcarra opp “felles tiltak med konkrete mål mot korrupsjon.”

“For bare tre uker siden trodde jeg på republikkens presidentskap i en komplisert kontekst, som ikke er uavhengig av det vi behandler her. I denne krisen er det blitt klart at Peru, som i hele regionen, har enorme konsekvenser av korrupsjonen som påvirker regjeringsverket, økonomisk vekst og livskvaliteten til borgerne,” sa han.

“Statene i området har prøvd ut reformer for få økt gjennomsiktighet, regnskapsførsel og et mer uavhengig juridisk system i de to siste tiårene, likevel opplevde vi nylig en bølge av korrupsjonsskandalen som viste at våre anstrengelser ikke har vært nok. Vi er i gjeld til vårt folk”, la han til.

Med forskjellige ledere beskyldt for korrupsjon, inkludert Mauricio Macri (Argentina), Michel Temer (Brazil), Juan Manuel Santos (Colombia), Juan Orlando Hernández (Honduras) og generalsekretæren selv i OAS (Organization of American States) Luis Almagro, ville

det vært vanskelig å oppnå noen konkrete forpliktelser fra dette møtet.

Dette er en tilstelning som er “bare for fotografen,” som en journalist uttrykte det, fordi avslutningsdokumentet allerede var forhandlet besluttet om av utenriksministeriene i de landene som deltok.

Tilstedeværelsen av delegasjoner av ikkeoffisiell opposisjon fra Cuba og Venezuela besudlet det offisielle arrangementet, i likhet med visning av flagg og bannere i hovedgatene i byen og mot disse regjeringene.

Selv om det ikke var noen offisiell tilstedeværelse fra Venezuela, var Cuba, tilstede på toppmøtet i Americas for andre gang (den første var i 2015), representert med sin utenriksminister Bruno Rodríguez, og viseminister Rogelio Sierra.

Som en del av programmet, var det fire fora: Sivilsamfunnet, Ungdommen, ParlAmericas og Business. Både ungdommens forum og sivilsamfunnets organisatorer ekskluderte delegatene fra Cuba, ved å henvise til at de plassene allerede var tatt av Cubanske dissidenter. Dette førte til høylydte klager fra de Cubanske delegatene som endte med at de ble inkludert i arrangementet. Representanter fra Venezuelas opposisjon, som var tilstede, ropte slagord mot Peruvianske venstreorienterte fordi de støttet den Venezuelanske regjeringen og Nicolás Maduro.

“Dette var et toppmøte uten noen mening”, sa Caruso til nyhetsbyrået ALAI. “Lima Forpliktelsene, som ble offentliggjort før slutten på møtet, siden det allerede var godkjent, er rent symbolsk, fordi beslutningene av det slaget som fra dette møtet knapt er bindende”.

Utenom ønsker om åpenhet og implementering av folkelige kampanjer om å øke nærhet eller standard for oppførsel har Lima forpliktelsene ingen spesifikke mål for kamp mot korrupsjonen.

Et eksempel på dette er at det eneste de nevner i forhold til ulovlige pengestrømmer er nødvendigheten av å “styrke det internasjonale rammeverket for juridisk og institusjonelt samarbeid for å hindre finanssystemene i regionen i å åpne for overføring og hemmeligheter av fond som er resultat av korrupte handlinger, inkludert de foraktfulle lovbrudd beskrevet i FNs antikorrupsjonskonvensjon (Convention of the United Nations against Corruption) og den interamerikanske konven-

sjonen mot korrupsjon. Dette var på grunn av det faktum at en stor del av de karibiske landene og også på kontinentet er skatteparadiser.

I henhold til Social Justice Network, er mer enn to milliarder dollar, resultat av korrupsjon (smøring)”, hvitvasking smugling narko trafficking våpen, mennesker illegal logging, etc. har blitt deponert i skatteparadiser siden 1970. Panama Papirene skandalen som brøt ut i April 2016, ga bevis for hvordan et Panama selskap opprettet offshore selskaper i skatteparadiser for å hvitvaske penger og unn-dra skatt.

Bolivias President Evo Morales var den eneste leder som krevde konkrete mål på hvordan man skulle bekjempe korrupsjon, inkludert eliminering av skatteparadiser.

I tillegg til å peke på at “den virkelige utfordringen er å fjerne de systemene som nærer korrupsjon og kapitalisme.” Lederen insisterte på at “vi må diskutere strukturene i korrupsjonen, hvordan den fødes, hvem som tolererer den og foreslår den, hva er mekanismene, inkludert illegale konstitusjonelle slike, som er kilden eller havnen til korrupte penger.”

Han la til at “Intill vi tar inn over oss konkrete aksjoner for å eliminere de såkalte skatteparadisene, mens det ikke er effektive og oversiktlige internasjonale kontrollmuligheter med transnasjonale selskaper, kan det i mange tilfeller øke og oppmuntre korrupsjon og forbrytelser mot menneskerettigheter, mens det ikke blir noen ekte endring på de finanssystemene som promoterer spekulasjon og før den immorale akkumulasjonen av velstand i hendene på en liten gruppe individer, vil alt som er sagt på dette toppmøtet være forgjeves.”

“Mens vi avstår fra å presse de hemmelige bankene som tar utbytte av forbryterne for å vaske pengene deres, og til vi demokratiserer og konverterer institusjonene som for IMF til servicebedrifter for fellesskapet heller enn som instrumenter for undergraving”, sa han, “ingenting som er sagt på dette toppmøtet vil være godt nok”.

Likevel, det vil være vanskelig å gå framover i kampen mot korrupsjon mens OAS, og i særdeleshet general sekretær Luis Almagro – tidligere utenriksminister i Uruguay under regjeringen til President José Mujica (2010-2015), som ble Generalsekretær i OAS i mai 2015–, må tåle seriøse beskyldninger om underslag.

Under Folkets toppmøte, et møte for latinamerikanske og karibiske sosiale bevegelser som ble avholdt parallelt med det offisielle toppmøtet, tok den peruvianske advokaten Julio Arbizu og den Chilenske dommeren, Daniel Urrutia, og fordømte fjerningen av fondsmidler fra Foreningen til støtte for kampen mot korrupsjon og straffløshet i Honduras (MACCIH-OAS), installert i november 2015 for å støtte krigen mot korrupsjon som økte som et resultat av protester mot underslag på Honduran Social Security Institute (IHSS).

Rundt 200 millioner US dollars fra IHSS, bestemt for kjøp av medisiner og betalinger for pensjoner for eldre og invalide, ble omdelt til private kontoer, og en del av pengene havnet i hendene på det regjerende National Party for å finansiere 2013 valgkampanjen for



Julio Arbizu (til venstre) og Daniel Urrutia

President Juan Orlando Hernández. Hernández som ble gjenvalgt i desember ifjor for et andre mandat, til tross for det faktum grunnloven forbyr gjenvalg, og det var motivet for å kaste ut ex-president Manuel Zelaya i 2009, selv om det bare var et forslag om folkeavstemning om spørsmålet.

Almagro valgte Juan Jiménez Mayor, tidligere ambassadør for Peru til OAS og som hadde vært justisminister og statsminister i regjeringen til Ollanta Humala (2011-2016), til å lede MACCIH. Arbizu, en tidligere antikorrupsjons advokat, og Urrutia ble bedt om å delta i denne svindelen.

MACCIH måtte stille for to forskjellige fra utgangspunktet, det ene var OAS selv og det andre var den Honduranske staten, et apparat som var plaget med korrupsjon.

“I OAS er ingenting gjort uten godkjenning av Generalsekretæren, som er i hemmelig forståelse med presidenten i Honduras. Almagro greide ikke å overføre fonds så misjonen kunne fungere skikkelig”, sa Arbizu. “MACCIH hadde et budsjett på 15 millioner US dollar betalt ved tilskudd fra medlemsland. Disse pengene kom aldri til misjonen”.

Sist februar, Jiménez Mayor trakk seg fra MACCIH etter at Almagro sendte et brev til Hernández og påpekte nødvendigheten av å styrke misjonen så som de hadde ressurser og full frihet til utøvelsen. I resignasjonsbrevet til Jiménez Mayor var det notert at Almagro nektet å tai mot ham i Washington for å diskutere progresjonen i MACCIH.

I tillegg til å påpeke progress i kampen mot korrupsjon under hans ledelse, fremhevet Jiménez Mayor en mangel på ressurser og mangel på administrativ autonomi, og også eksistensen av personell som arbeidet i Washington, betalt av MACCIH uten å vite hva deres funksjoner skulle være.

“Misjonen var født med en dødsattest. Det er ikke noe seriøst i målene mot korrupsjon” la Arbizu til, som sammen med Urrutia mente de hadde mottatt trusler etter at de sluttet på MACCIH.

Forts.



Den 13. april annonserte Almagro Brasilianeren Luiz Antonio Guimarães Marrey, tidligere generaladvokat i São Paulo, som ny talsperson for MACCIIH til erstatning for Jiménez Mayor.

Både Arbizu og Urrutia betrodde til ALAI sin frykt for mulige endringer i den Inter-Amerikanske kommisjonen for menneskerettigheter (IACHR) og den inter-amerikanske domstol for menneskerettigheter.

“IACHR og domstolen har vedlikeholdt sin uavhengighet, men henger i en tråd,” sa de “Almagro administrasjonen ødelegger totalt institusjonen.”

Almagro er en viktig del av den konservative offensiven på kontinentet mot Venezuela som var bevisst ved vetoet mot Maduros til stedeavrelse på det offisielle toppmøtet, med deltagelse av Cubanske og Venezuelanske opposisjonelle ledere på offisielle plasser og i talene til de presidentene som er på linje med USA, som kritiserte Maduro regjeringen uten at de fikk muligheten til å respondere.

Folkets toppmøte hvor fagforeninger, urbefolkning, handelsunioner, sosiale organisasjoner og Latin-Amerikas venstrepartier deltok endte med en erklæring som utropte “motoffensiven til de imperialistiske maktenes forsøk på å viske ut de demokratiske seire og den sosiale inkluderingen som progressive regjeringer har fått til i de siste en og en halvt tiår” og foreslår å avansere i sosial koordinasjon for å fronte kontinentets nyliberale modell”.

17.04.2018 - Cecilia Remón, journalist fra Peru.
Oversatt av Terje Enger

Lærebok i spansk!



Portofritt fra Cubaforeningen

kr. 278,-

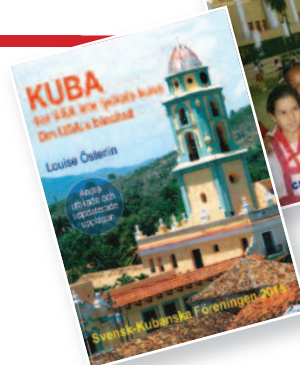
Bestill hos Terje Enger
teenger2@online.no
Tel. 416 04 287



3 lærerike bøker om Cuba

Boken om Cubas omstilling til økologisk holdbarhet er på svensk og du får kjøpt den og de to andre bøkene (til høyre) av Cubaforeningen i Norge.

Prisen er **kr. 150.-** pr. bok. Send en mail til:
teenger2@online.no eller ring tlf. 41604287 evt. SMS



CUBAFORENINGEN I NORGE arrangerer spanskurs for nybegynnere



Cubansk lærer Yossiel Suarez Coronado

20 timer fordelt over 10 uker
Start 18. september 2018

Kl. 18:00 - 20:00

Pris kr. 1.200,- inkl. bok

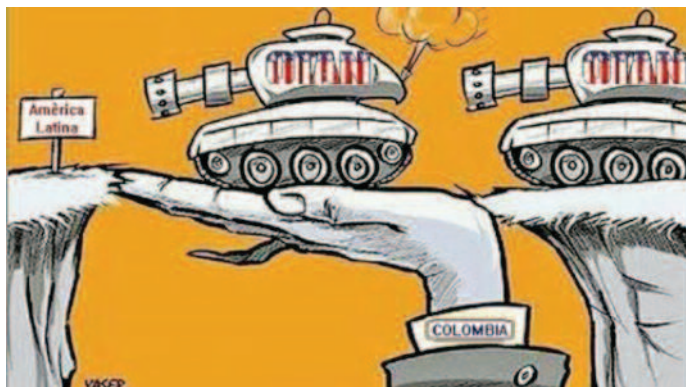
Grønland 12, 0188 Oslo, 4. etg.

Påmelding innen 30. august til: cubaforeningen@gmail.com
eller tlf. 971 33 586 (Berit)

Colombias medlemskap i NATO truer freden og integrasjonen i Latin Amerika og Karibien

Kilde: <http://integracion-lac.info> Oversatt og bearbeidet av Terje Enger

I sammenheng med den nylige annonseringen fra avtroppende president Juan Manuel Santos i Colombias umiddelbart forstående adgang til North Atlantic Treaty Organization (NATO), har nettverkene og de sosiale bevegelsene kalt sammen Communication Forum for Integration in Our America og forfattet en uttalelse som gjengis i sin fulle lengde under.



Resolusjonen fra President Juan Manuel Santos, uten støtte fra statsborgerne og kort etter slutten på hans eget valgmandat er en handling for den neste Colombianske regjeringen.

Det stimulerer til regionalt våpenkappløp ved å sløse med ressurser som burde vært investert i velferd for befolkningen belastet med åpenbar ulikhet

Uttalelse fra Communication Forum for Integrering i Vårt America:

Colombias adgang til NATO truer freden og integrasjonen i Latin-Amerika Karibien.

Sambandet Forum for Integrasjon i Americas uttaler at Colombias annonserte innmelding i NATO truer freden i Latin-Amerika.

Det er et brudd på deklarasjonen om Latin-Amerika og Karibien som en sone for fred og med forsikringen om at Forsvars-Rådet (Defence Council) i UNASUR er ment for regionen.

Det åpner for en mulig NATO intervensjon på Colombias grenser med Venezuela, Brasil, Ecuador, Panama, og det åpner opp rutene langs deres kystfarvann på både Stillehavssiden og den atlantiske siden for NATO manøvrer eller intervensjoner.

Dette er et bevis på, at for å muliggjøre denne alliansen har latinamerikanske og karibiske integrasjonsprosesser blitt neglisjert og tilside-satt politisk.

Det verver Colombia til USAs, krigsmiljø ved å få regionen inn i et farlig globalt spill.

Det degraderer den vedtatte fredsprosessen og Nobelprisen, avslører serviliteten til mandatet i Nord, (mega-prosjekter, militarisering mot illegale avlinger, beslaglegging av energiressurser).

Forumet for integrasjon i vårt America slutter seg til stemmene fra borgerne og de sosiale bevegelsene som forkaster dette faktum som har alvorlige konsekvenser for fred og forventningene til integrasjonen i Latin-Amerika og Karibien.

(Communication Forum for the Integration of Our America FCINA)
Oversetteres mrkn: Vårt America er betegnelsen man bruker på landene på det amerikanske kontinentet, ofte også for å markere forskjell til USA og Canada som da kalles Nordamerika.

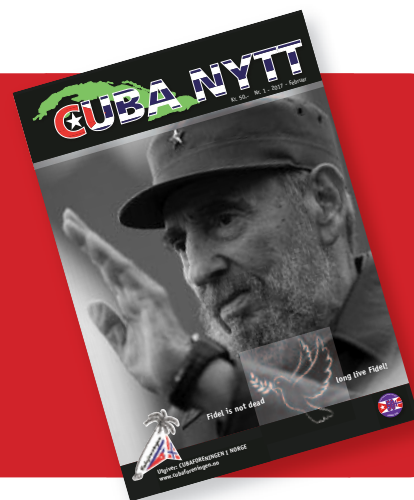
30.05.2018

Som abonnent på CUBANYTT vet du mer!

For kr. 200.- pr. år får du bladet i posten og samtidig støtter du foreningens solidaritetsarbeid!

Cubaforeningen i Norge

www.cubaforeningen.no - teenger2@online.no



KJÆRE MEDLEM!

Foreningen takker hjertelig for bidrag som noen sender på faste oppdrag. Disse pengene bidrar i høy grad til at Cubaforeningen greier å opprettholde aktivitetene og gi ut Cubanytt med informasjon til medlemmer og andre i tillegg til humanitær hjelp. Allikevel trenger vi flere medlemmer så hvis du kan verve en venn eller slektning vil vi bli glad. Vi vil også kunne spare noe på porto hvis alle som har, sender oss sin e-postadresse. Har du ønsker eller forslag til hvordan Cubanytt skal være? Vil du skrive i bladet om ditt forhold til Cuba? Kontakt Cubanytt's redaksjon gjennom teenger2@online.no eller tlf 416 04 287.

Cubas parlament har **53%** kvinnelige representanter

Cuba avsluttet andre del av sitt valgprogram 11. mars med valget av ny nasjonalforsamling på 605 deputerte, og 1,265 delegater til landets 15 provinsforsamlinger.

Nasjonalforsamlingen skal velge ny regjering president 16. april, og så vil de velge ny president. Nåværende president Raul Castro annonserte i 2017 at han ikke ville ta gjenvalg i henhold til landets nye regler for



begrensning av valgbarhet til to perioder for høyere verv. Frammøte var over 80 % og mer enn syv millioner mennesker deltok i valget. 53.2 % av de nye representantene er kvinner, noe som gjør Cuba til landet med nest størst kvinneandel i verden.

Fra Telesur ved Terje Enger

ARBEIDS- OG STUDIEBRIGADE TIL CUBA



Besøk vennlige og glade Cuba

- En annerledes reise, til et gjestfritt og hyggelig folk!

Den nordiske vinterbrigaden

13. desember 2018 til 3. januar 2019

Alle kan delta. Programmet blir omfattende og spennende med bl.a. fruktplukking noen formiddager, møter med kvinne- og ungdoms- og fagorganisasjoner, salsaundervisning, badeturer, idrett, konserter, besøk på skoler, sykehus og bedrifter, foredrag om aktuelle temaer.

Vi bor under enkle forhold i en brigadeleir ved en landsby som heter Caimito de Guayabal, ca. 35 km fra Havanna. Leiren disponerer et sanitæranlegg, felleskjøkken, spisesal, safe for oppbevaring av verdier, kiosk, enkel dagligvarebutikk, bar, konferansesal, anlegg for musikk og fest, osv.

Det er anledning til å forlenge oppholdet etter brigadens slutt. Dette må den enkelte selv ordne og bekoste.

Vi har sendt brigader og andre typer grupper til Cuba i mer enn 60 år. Ingenting er som brigader! Da kommer du cubanerne inn på livet! Mange reiser flere ganger på brigade og får nye venner både blant brigadistene og cubanere.

Møt det cubanske folk i arbeid og fest. Rike opplevelser. Gode minner.

Nå er det tiden for å besøke Cuba!

Ta kontakt med oss for flere opplysninger, og sist oppdatert informasjon!

Cubaforeningen i Norge
Tlf. 41 60 42 87 (kontakt)

www.cubaforeningen.no
Epost: kontakt@cubaforeningen.no

Bli medlem i Cubaforeningen

Cuba trenger og fortjener vår støtte. Det er vi sikre på at du er enige i, dersom du har lest dette bladet.

Med Donald Trump som president i USA fortsetter truslene mot Cuba ytterligere.

Den beste støtten du kan gi Cuba er å bli medlem i Cubaforeningen.

Innmeldingsåret er kontingenten kr. 150,-, siden kr. 300,- pr. år. (Er din inntekt lavere enn kr. 130.000,- forblir kontingenten kr. 150,- pr. år). Adr., bankkonto, osv. - se side 2.



Reis med Cubaforeningen!

Cubaforeningen kan arrangere gruppeturer med faglig innhold fra helse til gamle biler.

- GRUPPER
- DELEGASJONER
- SOLIDARITETS-
BRIGADER

*For tips, spørsmål om
visum, kontakter etc.*

Ta kontakt med oss!

www.cubaforeningen.no

